

AVE MARIA

MARCH, 1939

AVE MARIA

published monthly by

The Slovene
Franciscan Fathers,
LEMONT, ILLINOIS

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management —

Upravištvo
AVE MARIA
P. O. Box 608,
Lemont, Ill.
Telephone: Lemont 494

Editor — Urednik

REV. BERNARD
AMBROZICH, OFM.
1852 W. 22nd Pl.
Chicago, Ill.

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879. Ac-
ceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNİK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GO LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
STVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNISKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
ŠTUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMES.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠTUDENTOM.

AVE MARIA

Marčeva štev. 1939—

—Letnik XXXI.

† PIJ XI.

Odšel je po večno plačilo eden največjih papežev. "Mirovni papež mu pravijo — živa podoba KNEZA MIRU".

"Misijski papež ga imenujejo — pravi naslednik DOBREGA PASTIRJA". Papež katoliške akcije je nazvan po potih VESOLJNEGA KRALJA je hodil.

Večna slava njegovemu spominu!

MOLITVENI NAMENI V MARCU

Fr. Martin

SPLOŠNI namen tega meseca je za katoliško duhovništvo. Nekaterim se bo ta namen zdel morebiti nepotreben, češ: naj duhovniki molijo sami zase, kajti to je njihova največja dolžnost. Imajo dovolj časa za molitev, čemu bi še mi zanje molili? Res je, da je molitev najvažnejša duhovniška služba. Toda treba se je zavedati visokosti in odgovornosti duhovniškega poklica. Treba se je zavedati, kako važno je, da so duhovniki sveti in da prav zvesto opravljajo svoje dolžnosti. Dober duhovnik prinese božji blagoslov na vse ljudstvo.

Da bi verniki molili in se žrtvovali za duhovnike, je pristrčna želja sv. Očeta na zemlji in Boga v nebesih. Tako so se sedanji papež izrazili pred nekaj leti. Zavedajo se, da bo vse dobro prišlo samo po sebi, ako so duhovniki sveti. Brez svetih duhovnikov pa ne bo nič pomagalo. Kakor je sol za jed, tako so dobri duhovniki za ljudstvo. Že splošno je znano, da je bila ustanovljena pred par leti duhovniška sobota, ki je tista po prvem petku. Namen te sobote je: posvetiti ves dan za posvečenje duhovnikov po celem svetu in vseh, ki se pripravljajo za duhovništvo. Najlepše bi pa bilo prejeti sv. obhajilo, ako je to mogoče. To delo blagoslavlja sv. oče z vsem srcem.

Misijonski namen pa je za sv. deželo, da bi se ondi pospeševal mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem in da bi se pravice kristjanov upoštevale. Že okoli dve leti razsaja vojskovanje in nered med Judi in Arabci v sv. deželi. Judje bi radi imeli prvenstvo, četudi jih je veliko manj kakor Arabcev, toda z druge strani hočejo Arabci pregnati Jude celo iz dežele, zraven pa še Angleže, ki imajo sv. deželo pod svojo oblastjo. Angleška vlada hoče vso deželo razdeliti tako, da bi bilo vsem zadovoljivo, a gre jim težko, kajti Judje in Arabci niso tako hitro zadovoljni.

Sv. Cerkev torej daruje in moli ta mesec za mir Kristusov v tisti deželi, kjer je Kristus sam živel in umrl za nas, da bi mi uživali božji mir. Naša naloga je potemtakem molitev in žrtvovanje za mir v Jezusovi rojstni deželi. On je usta-

novil kraljestvo miru na zemlji, kajti Knez miru je, in naj to kraljestvo torej obsega vse kraje in vse ljudi. Pa ne molimo le za splošen mir, ampak za sobrate v veri, da bi mogli v miru živeti in vse svoje pravice uživati. Predvsem je treba moliti za frančiškane, varuhe božjega groba, ki poučujejo in vzgajajo ljudstvo in vrhu tega imajo svete kraje v svoji oskrbi že mnogo stoletij.

VSE BO DOBRO...

Rev. Vital Vodusek

NEMŠKI pisatelj Foerster pripoveduje iz svoje mladosti:

O Veliki noči je bilo. S prijateljem sva hotela kupiti vsak lepo igračo. Bojazljivo sva stala v trgovini in jo željno ogledovala. Trgovka je rekla: "Deset vinarjev stane." — Midva pa brez vinarja. Trgovka opazi najino zadrego in pravi: Danes je Velika noč, doma imate piruhe; pojdita k mami in jo prosita vsak za en piruh, pa dobita igračo. Prijatelj me pocuka za rokav. — "Pojdiva!" Zunaj mi reče tiho: "Ti, jaz vem za kokošje gnezdo pri sosedovih—pojdiva, vzemiva par jaje, prinesiva jih v trgovino, pa imava igrači." Sram me je bilo, da bi se mu upiral, in šel sem z njim. Tako živo še pomnim tisto pot, kot bi jo bil danes naredil. Še danes vidim, kako sva se plazila, kako sem v strahu pogledal sosedovo hišo. Vesel sem bil, da je moj tovariš prinesel jajci. Ko mi jih je stisnil v roke, bi jih bil skoraj spustil na tla od sramu. Toda strah, da me bo oni imel za smrkavca, me je prevzel in nesel sem jih v štacuno. Komaj sva bila spet zunaj, sem pustil tovariša in šel svoj pot. Zagnal sem proč igračo — še danes vem za tisto mesto — in se splazil na vrt za našo hišo, se vrgel na obraz in jokal. Celopoldne sem ostal sam, nisem si upal med ljudi. Bil sem prepričan, da mi bo vsak z

obraza bral, da sem tat. Ko sem zvečer prišel domov, in niso domači nič opazili, sem samo to premišljeval: Kako to, da domači nič ne vidijo, da sem jajca kradel. Brez jedi sem šel spat.

Zaspali nisem mogel. Čutil sem: Nekaj se je v meni pretrgalo. Čista mladost je končana, greh je umazal mojo dušo. Občutje: "V grehah boste umrli," mi je lomilo dušo. Kaj je bilo tisto, kar se je v meni s tako silo uprlo grehu. Otrok božji je vstal v meni in se uprl grehu. Drugače si tega silnega doživetja greha ne morem razlagati. Verske predstave, ki sem jih dobil od staršev in vzgojiteljev, me ne bi bile zajele tako globoko. Še preden mi je kdo povedal, da je greh največje zlo, ki trga prijateljstvo med Bogom in človekom, je moja otroška duša čutila te stvari in jokala.

Tako je ta otrok doživel svoj prvi greh. Nihče ne doživi razdejanja, ki ga naredi v duši greh, bolj pravilno in bolj globoko kot otrok.

Kako pa ti doživljaš svoj greh? Ali ti pa morda ta beseda ne pomeni nič več? Ti je beseda brez vsebine? Morebiti ti celo ta beseda, če jo slišiš, izzove samo še poniževalen nasmeh, češ: Kako si ti še otročji in nazadnjaško omejen, da sploh še izgovoriš to besedo. In vendar je res, da ima greh — govorim le o smrtnem — ki je zavestna in popolnoma radovoljna prelomitev božje postave v važni reči — silno vsebino in silne posledice. Obrača se proti samemu Bogu, proti Njegovi vsemogočni volji in Njegovi ljubezni, ki bi hotela vse odrešiti. Greh je upor proti Odrešeniku Jezusu Kristusu, z grehom zavržeš Njegovo ljubezen in Njegovo smrtno žrtev zate.

Žal, zdi se mi, da te tako ne prepričam docela. Ali naj ti dokažem, da greh ni le strašilo za otroke s tem, da te opozorim na strašne posledice greha?

Ali veš za silen nered sveta, ali veš, da

je vse na tleh, da iskrenosti ni več, da je najvišji zakon sedanjega sveta gonja za denarjem in uživanjem; vsako sredstvo, še tako umazano, naj bo tudi s človeško krvjo oblit, je dobro, da ga dosežeš. Morebiti vso to krivico celo sam čutiš. Ali veš, da je tukaj na začetku greh in da se vseh teh sredstev drži greh? Če bi bil greh samo beseda, bi ne imel tako strašnih posledic. Vse vnebovpijoče krivice niso samo krivice, ampak so greh. Ne samo greh nad človekom in družbo, ampak tudi nad Bogom, Bogom Stvarnikom, Odrešenikom in Posvečevalcem našim. Ima pa greh to prekletstvo, da se obrača zoper Boga, pa istočasno tudi nazaj proti človeku. Poslušaj, kako je to Bog povedal po ustih prerokovih: "Mene, studenec žive vode, ste zapustili in si skopali vodnjake za kapnico, in povrhu še luknjaste vodnjake, ki ne morejo držati vode." (Jer 2, 13.) Pomisli, da je te besede govoril pastirskemu narodu, ki je živel in bil bogat, če je imel vodo! Po tem boš zaslužil v grehu obenem njegovo sovraštvo in njegovo neumnost.

* * *

Ne bil bi pravičen, če bi ti ne priznal, da je v človekovem grehu pogosto veliko tragike. Človek je slaboten in tudi njegov greh je vložen v silno slabotnost in človeškost. Saj se vendar človek dostikrat ne zaveda, da s svojim grehom krade Bogu čast in da rani Njegovo ljubezen. Dostikrat se ne zaveda strahote greha, ampak greši iz slabosti. Tako človek stoji pred Bogom in ga prosi, naj bo vendar ob pogledu na to slabost usmiljen. — "Jaz sem ubog človek, Ti pa si Bog, bodi zato usmiljen!"

Naj te spomnim na Kristusa! Kakor je vedno in povsod smrtno sovražil greh, tako je bil z grešnikom vedno usmiljen. Nešteto primerov iz Njegovega življenja bi ti lahko naštel, pa ni prostora za to. Kristus te ima tudi še kot grešnika rad, čeprav mrzi tvoj greh. Jezus gleda preko tvojega greha

na tvojo voljo: ali se hočeš očistiti greha. Ali se hočeš sedaj po grehu zopet vključiti v Njegovo božje kraljestvo, ali pa se hočeš izključiti. Če se mu še sedaj upreš, če v svojem grehu zakrkeš in ga začneš rad imeti, tedaj postane tvoj greh vse težji. Sedaj si se res pregrešil nad Njegovo ljubeznijo, ki te je hotela rešiti. — Ne, vem, da te je groza te misli. Rajši se mu kot izmučena ovčica vležeš pred noge in — vse bo dobro.

KRIŽ

Rev. Vital Vodušek

KOT gledališki oder celega sveta se mi zdi cerkveno leto, kjer se človeštvu vsega sveta pojavlja prizor za prizorom v opazovanje in premišljevanje.

En sam prizor nam kaže postni čas — križ in na njem razpetega Boga, da si Ga ogleda tudi današnji svet in preudari, ali ni morda odrešenja potreben in ali ne bo dobil tega odrešenja ravno v križu?

Kako današnji svet opazuje ta prizor — Križ in na njem pribitega Boga? Judje so hodili pod njim s klici: Nočemo, da bi nam vladal ta! Z zasmehom in kletvijo! Prekleti so bili zaradi tega, Jeruzalem razdejan, oni razkropljeni za vedno po vsem svetu.

Danes? Zakonci vidijo ta prizor — križ — postavljen v premislek, pa majejo z glavami: Nočemo, da bi nam vladal ta. — Pa vlada človeška modrost, telesna strast. In ko človeška modrost ne ve in ne zna naprej, ko pojenja telesna strast, stoje pred razvalino, pred prepadom, v obupu.

Majejo pred križem z glavami fantje in dekleta v cvetoči mladostni moči: Nočemo ga, da bi nam kazal meje veselju in uživanju. Pa jim pokaže te meje: razočaranje, bolezen, obup, samomor.

Obračajo se proč od križa politiki, pa

zato ne razumejo domačega in svetovnega nereda.

Znanstveniki ga ne marajo, pa ne razumejo, odkod neuspehi in žalostne posledice njihovih nauk.

Postni čas je — na odru sveta križ za premislek svetu.

V letu 70. po Kristusu so Rimljani razrušili Jeruzalem. Na mestu, kjer je na Golgoti stal Kristusov križ, so postavili svetišče boginji nečistosti — Veneri, in bogu Jupitru in v njem tudi kipe teh dveh. — Na mestu križa kip Venere in Jupitra.

Cesar Konstantin in Helena sta dala to podreti. Tam so izkopali tri križe, kateri je pravi, odrešilni? Dotaknili so se bolnika s prvim, z drugim, pri tretjem je ozdravel. Tudi to nam je v premislek dano ob pogledu na križ. — Ali ni nobenega bolnika med nami? Vsi, ves svet je bolnik, potreben ozdravljenja. Toda tudi sedaj stoje poganski maliki na mestih, kjer bi moral stati križ. Ali hoče ozdraveti človeška družba? Če hoče, moramo postaviti povsod na mesta malikov modernega življenja — križ!

Poderimo malike in vpostavimo spet križ najprej vsak v svojem življenju! Ali veš, kaj bo to zate pomenilo? To, da boš imel, kakor hitro bo v tvoji duši trdno stal križ, nepremakljivo oporo, za katero se boš vjel in se ob njej rešil v vseh viharjih življenja.

Križ, sveti križ! Koliko obupanih je že gledalo nate in dobilo moči ob tebi! Kolikokrat se je že pretakala tvoja blagoslavljaljoča in krepčilna in dvigajoča moč po moji duši! Kdo še ni občutil takrat, ko ga je vihar bojov in skušnjav lomil in upognil skoro do tal, kako ga je križ, če se ga je z vsemi močmi oklenil, spet hitro dvignil do moči in vedrega pogleda v nadaljnje življenje?

Ali se ni že tolikokrat ponavljala zgodba svetega kralja Vaclava? V zasneženi zimski noči je obiskal vse cerkve stolnega

mesta. Samo en sluga ga je spremljal in še ta je ves čas stokal in tožil, kako ga zebe. "No, samo po mojih stopinjah hodi, pa boš videl, da te ne zebe," mu je rekel kralj, ki je hodil bos. In sluga je čutil takoj, da se iz sledov bosega kralja dviga blagodejna toplota — nič več ga ni zeblo.

"Moj sin, moja hči," tako govori naš Kralj s križa. "Če ti je hudo, ker je pot skozi življenje težka, pretežka, stopi v moje stopinje, okleni se mojega križa, pa boš videl, da bo lažja in prijetnejša." Vpostavimo križ v naše duše!

Pa vpostavimo ga tudi v naše družine! Mnogokje je izginil iz družin. Zakaj? Zato, ker križ ostane le tam, kjer živi duh Križanega. To pa je duh ljubezni, požrtvovalnosti; danes pa je v družini kletev, mrzlota, sebičnost? "Najprej jaz, potem spet jaz in čez dolgo šele kdo drugi." Krščanska družina je zgrajena na požrtvovalnosti. Krščanski oče biti se pravi: za druge delati od zore do mraka. Krščanska mati biti se pravi: skrbeti in pripravljati za druge brez prestanka. Krščanski otrok biti se pravi: starše v ljubezni in spoštovanju ubogati; najprej oče, za njim mati, potem bratje in sestre, nazadnje šele — jaz.

Kaj pa v moderni družini? Križ, ki oznanja žrtev, ne spada vanjo. Žrtev? Kaj še! Čim več uživanja in čim manj žrtev, to je pravilo! Za uživanje vsak prvi, za žrtev niti prvi niti zadnji. Zato razdor in razpad v družini!

Vpostavimo spet križ v naše duše, da zažive življenje v duhu križa. Križ spet v človeško družbo!

Svoj čas je vladal v delavnicah srednjeveških cehev — delavskih strokovnih društev — križ. Ob pogledu nanj so dobivali delavci moč za skupnost, moč za pokorščino, moč za vztrajnost in vestnost in spoštovanje gospodarja in njegove lastnine. V pogledu nanj so dobivali mojstri moč in opomin za

ljubezen do podrejenih, čut in dolžnost spoštovanja telesa in duše delavca in vseh njegovih pravic.

V senci križa ni bilo ne prevare, ne sovraštva, ne zatiranja, ne utrgavanja plač, ne nečloveškega ravnanja, ne brezposelnosti, ne lakote.

Pa je prišel moderni svet in križ vrgel. Uspeh tega . . .? Sami ga vidimo in še bolj čutimo, ni ga treba opisovati.

Švedski pesnik Strindberg je, ko je začutil dih smrti, ob pogledu na vse prevare, grenkosti in prepade svojega življenja in ob pogledu naprej zahteval, da mu na grob zapišejo te besede: "Pozdravljen križ, edino upanje."

Na odru življenja v postu stoji v gledanje in razmišljanje križ — edino upanje meni, tebi, družini, človeški družbi.

TRPLJENJE JE POTREBNO

Misijonar.

KAJ dela vinogradnik? Kako izvabi iz svojih trt obilnih sočnih grozdov? Vsako leto skrbno obreže vsako trto posebej, da je vsa z ranami obdana. Dobro ve vinogradnik, da bi brez tega obrezovanja trta podivjala in nobenega sadu bi ne bilo od nje.

Božji Vinogradnik dela ravno tako. Sicer pa — ali bi mu mogli pripisovati manj modrosti ko zemeljskemu?

Kristus pravi:

"Vsako mladiko, ki prinaša sad, bo moj Oče očistil, da bo še več sadu prinašala."

Če smo tesno združeni s Kristusom, postane naše življenje lahko zelo plodonosno. To je vsekako res. Toda na svetu smo vedno v nevarnosti, da pozabimo na višje vrednote življenja. Sredi posvetnosti utegnemo celo na Kristusa v svoji duši pozabiti.

Pa je na straži nebeški Vinogradnik.

Moder gospodar je naš Oče tam gori. Prihaja k nam o pravem času z vsem potrebnim orodjem. Tu nekaj odstriže, ondi odžaga, zopet drugje odreže. To so naše bridkosti, preizkušnje, trpljenja. Boli, peče in žge — vse to je res — pa je koristno za vzgojo boljšega in obilnejšega duhovnega sadu.

Veliko veliko je takih, ki se nad trpljenjem samo zgražajo. Še preklinjajo med tem, ko trpijo. Škoda, da tako ravnaajo. Zares so zelo kratkovidni. Najlepšo priliko za zasluženje pehajo daleč od sebe.

In spet so taki, ki mislijo, da je vsako trpljenje samo kazen za greh. Je že res, da je mnogokrat tako in celo mora biti. Užaljen oče bo gotovo gledal na to, da otroka poboljša s primerno kaznijo. Ampak sam Bog nam je povedal, da ni vsako trpljenje samo za kazen poslano. Mnogokrat so preizkušnje in bridkosti zgolj od božje Modrosti narekovane. Poslušajmo besedo iz božjih ust:

“Ker si bil Bogu všeč, je bilo potrebno, da te je preizkušnja utrdila.”

Tako je nadangel Rafael Tobiju govoril. **POTREBNO!** Kako pomenljiva beseda! Kako tolažljiva obenem — če se popotrudimo, da jo razumemo prav.

POJDIMO NA OBISK!

Br. Antonin.

OSV. Frančišku Ksaverju je znano, da je cele dneve hodil okoli za zveličanje duš, zvečer je pa po cele ure preklečal pred sv. Rešnjim Telesom.

Ali se ne bi tudi mi malo potrudili, da bi včasih vsaj za par minut stopili v cerkev?

Koliko cerkva je zlasti po mestih, ki so odprte po cele dneve. Zato so odprte, da bi kdo stopil vanje vsaj za trenutek in obiskal Gospoda ter se mu vsaj z eno besedico za-

hvalil za vse dobrote, pa mu tudi izrekel sočutje za vso zapuščenost in preziranje, ki ga trpi v presv. Rešnjem Telesu.

Tukaj se pač ne moremo nič izgovarjati, da ni časa za take obiske. Le pomislimo, koliko časa porabimo za nepotrebno govorjenje in sploh za mnogo reči, ki niso kar nič nujne. Tudi ni izgovora, da nam je preda-leč. Saj tu ne govorim o takih, ki žive daleč od cerkve, ampak o onih, ki hodijo pogosto mimo cerkve ali jo vidijo z domačega praga, pa ne pomislijo, kdo jih čaka v njej.

Ali bo res kaj zamujenega, če stopimo mimogrede v hišo božjo vsaj za kako minuto? Prav nič. Nasprotno, veliko bomo s tem pridobili. Taki obiski so biseri, ki pojdejo nekoč z nami v večnost.

Pogosto slišimo ljudi tožiti: Zakaj nisem bil bolj pameten, ko sem bil mlad? Danes bi lahko imel lepo hišo in nekaj denarja. Ne bilo bi treba tako skrbeti in tako težko delati . . . Res, to boli.

Koliko bolj bo šele bolelo ob smrtni uri, ko se bomo spomnili, da bi si bili s takimi obiski in s tako majhnim trudom lahko nabrali biserov za na pot preko groba.

Nasprotno bodo pa takim, ki se niso branili obiskov pri Jezusu samo s tem namenom, da bi Zveličarju delali družbo, v veliko tolažbo. Tako vsaj ni bil vedno sam s tisto ubogo lučko, ki mu gori pred tabernakelnom.

Čital sem o preprosti duši, ki je pogosto prebila cele ure v cerkvi. Vprašal jo je nekdo: Kaj vendar delaš, saj niti ne opazim, da bi kaj molila. Niti rožnega venca nimaš v roki. Odgovorila je: Ali ni dosti, da Jezus ve, da sem tu pri Njem?

Skušajmo tudi mi tako.

ZAHVALA.

Prisrčno se zahvaljujem Srcu Jezusovemu in Marijinemu za uslišanje v važni zadevi. Prilagam dar.

Antonia Nemgar.

PONIŽEN TESAR-MOGOČEN PRIPROŠNIK

Šolska sestra 2.

MONIKA, najstarejša hči bolehnih vdove, gospe Haveland, je spet enkrat imela za seboj veliko samaritansko delo. Njena najmlajša sestrica je dobila službo in je sedaj lepo preskrbljena. Postala je učiteljica ročnih del.

Sedaj bo Monika lahko nase mislila. Minila so dolga leta zatajevanja in žrtvovanja za druge. Dva brata, dve sestri, vsi so dosegli vsak svoj cilj. Njim na ljubo je Monika odlašala svoje lastno šolanje. Zdaj pa vendar pride še sama na vrsto.

Vpisala se bo v trgovski tečaj. Posebnega veselja ni imela do pisarniškega dela, bolj bi jo veselila opravila v kuhinji in na vrtu. Toda kaj se hoče? Nečesa se je treba lotiti, da si zagotovi bodočnost. Ne bi bila rada komu v nadlego na stara leta. Poleg tega je tu še mamica, ki bo potrebovala pomoči. Torej!

Gospa Haveland se je še bolj veselila te prilike, ki je po dolgem pričakovanju prišla, nego Monika sama. Saj so ji bile tolikokrat na jeziku pomilovalne besede:

“Ubogi otrok! Vsem drugim se obeta prostor pod soncem in košček kruha, le Monika nima prilike ne za možitev ne za primerno službo.”

Pa je vselej Monika tako mirno odgovarjala:

“Nič ne skrbite, ljuba mamica! Saj veste, da vam nikakor ne morem prepuščati vse skrbi za ta naš drobiž. Zame bo pa poskrbel moj dobri prijatelj pri svetem Jeronimu. Boste videli, da me sveti Jožef ne bo pozabil.”

Dobra gospa se je zaupno nasmehnila in pomislila na dogodek iz Monikinih detin-

skih let. Nekoč je vzela nežno deklico pred oltar svetega Jožefa in tam pokleknila. Monika se je zagledala v svetnikov kip, stegnila ročico in vzkliknila:

“Atek, atek, rada te imam.”

Gospa se je začudila, in tisti dan je prvič spoznala, da je v obrazu sv. Jožefa na oltarju mnogo sličnosti s potezami njenega moža, Monikinega očeta.

Od tega hipa dalje je bil sv. Jožef Monikin atek in zelo pogosto ga je prihajala obiskat. O vseh zadevah, ki so ji stopale naproti v življenju, se je z njim posvetovala. Verjela je, da bi brez pomoči mogočnega svetnika ne bila mogla bratov in sester spraviti do kruha. Končno je bila dovršena njena naloga do drugih, sedaj prične pri sami sebi.

Toda celo sedaj ji je nenadoma vse spodletelo.

Ravno se je Monika pripravljala, da odide z doma in se pojde vpisat v trgovski tečaj, ko vstopi pismonoša z ekspresnim pismom. V njem je bila nujna prošnja, naj Monika hitro pride k logarjevim, kjer je bila omožena mlajša sestra Hermina. Ta je namreč hudo zbolela in služkinja ne zmore vsega . . .

Mati in hči sta se spogledali.

“Iti boš morala, Monika, nič drugega ne kaže. Ako Hermina ne bo imela primerne postrežbe, jo lahko stane življenje. Teško mi je, ko vidim, kako so tvoji načrti zopet splavali po vodi.”

Monika se ni obotavljala. Pred odhodom je spet stopila pred kip svetega Jožefa v cerkvi sv. Jeronima in se goreče priporočala varstvu ponižnega tesarja iz Nazareta. Ali so bili res samo sončni žarki, padajoči na očkavo obličje skozi barvana okna, ali je bil resničen smehlaj, ki je igral okoli njegovih usten?

* * *

Z velikim veseljem so sprejeli Moniko

pri logarjevih. Bila je res skrajna sila. Služkinja Lina je bila kakor zgubljen, odkar je bila zbolela Hermina, mati petih otročičev. Ni vedela, kaj naj počne. Ali naj bo v kuhinji, ali pri otrocih, ali pri bolnici? Zdaj je prišla Monika, ki ni samo dobra gospodinja, ampak enako dobra bolniška strežnica in vzgojiteljica otrok. Pod spretnim vodstvom dobre tete je bilo kmalu vse v najlepšem redu in Hermina je bila skoraj iz nevarnosti.

Zdravnik, ki je redno vsak dan prihajal k bolni Hermini, je v nekaj dneh uvidel, da njegovi tako redni obiski postajajo nepotrebni. Pa je vendar še dalje prihajal, prihajal zelo pogosto. Čudno lepo in domače se mu je zdelo v tej hiši.

Dve leti je že bilo minilo, odkar mu je umrla žena in mu pustila dva otročiča. Od tedaj je bilo pri njem vse narobe. Priletna Doroteja, sorodnica rajne žene, se je polastila gospodinjstva, pa je pri vsaki priliki pokazala, kako veliko žrtev si je bila s tem naložila. Njen zapovedujoč, vojaški nastop je v kratkem času odbil vse in pognal najboljše služkinje od hiše. Od sitnega zmaja se ne damo strahovati, tako so dejale druga za drugo.

Ubogi zdravnik si ni vedel pomagati. Na eni strani ga je klicala služba, naj se vsega posveti bolnikom, zakaj bil je dober doktor in povsod so ga hoteli imeti. Na drugi strani je bilo treba nekaj narediti glede doma in otrok — toda kaj? Saj bi se najbrž drugič oženil, pa kaj, ko nima niti časa, da bi pogledal za kako žensko.

Pri logarjevih se mu je pa nenadoma zazdelo, da mu sreča kar sama pada v naročje. Ta Monika je videti pravi ideal ženske, kakršne bi si zaželel mož v doktorjevem položaju. Srce ga je bolj in bolj vleklo k njej, pa tudi skrb, da morebiti Monika že ima ženina, mu je bolj in bolj razjedala dušni mir. Toda ni trajalo dolgo, ko je zvedel

od Hermine, da Monika še ni zaročena.

Nekega dne se je Monika nemalo začudila, ko se je ob popolnoma nenavadnem času ustavila doktorjeva kočija pred logarjevo hišo in sta iz nje skočila poleg zdravnika tudi njegova otroka, šestletni Walter in štiriletna Renata. In prav nič ni skrival zdravnik, da je obisk veljal v prvi vrsti Moniki.

“Gospodična Monika, morate mi oprostiti, da smo tako nepričakovano prišli. Tako krasen dan je. Moja črvička nimata nič lepega doma. Naj se malo porazveselita v družbi logarjevih otrok pod vašim vodstvom.”

Razume se, da je Moniko veselila taka zaupnost. Brž je odvedla malo družbo v hišo. Takoj so se seznanili mali in postali prijatelji. Monika je hitela pripravljat malico v utici na vrtu, kamor je povabila vso družbo. Otroci niso mogli dolgo mirovati pri pogrjnjeni mizi, vleklo jih je na dvorišče k igram, ki jih je Monika znala tako spretno voditi. Doktorjeva otroka sta kar hitro vzljubila logarjevo teto in sta bila pripravljena za vedno ostati tu. Walter je ves navdušen zaklical logarjevemu:

“O, Ludvik, kako dobro teto imaš! Ko bi še jaz mogel tako dobiti!”

“Saj jo imaš. Ali ji ni Doroteja ime?”

“O ta ni tako dobra kot vaša. Veš kaj, dajmo zamenjati. Vi dajte nam Moniko, mi vam damo Dorotejo.”

“Da, da, zamenjamo jih!” se brž tudi Renata navduši.

Monika je slišala pogovor in se prav iz srca smejala. Ni pa opazila, da imajo tudi vsi tam v uti oči in ušesa pri njej in otrocih. Logarjevi mali so obkolili Moniko in kričali: Ne damo naše tete, ne damo je!

Tedaj je Hermina dejala:

“Kaj bomo vendar naredili? Tete Monike ne moremo raztrgati na dvoje. Ti, Renata, prosi rajši Moniko, če bi hotela postati tvoja mamica. Vidiš, naši otroci imajo

teto in mamico, ti in Walter pa nimata ne te-
te ne mame.”

Renata ni prav nič pomišljala. Stegnila
je ročice proti Moniki in ji proseče dejala:
Bodi moja mamica!

Tudi Walter je brž podprl prošnjo ma-
le sestrice in že kar moško dejal: Verjemi,
Monika, dobro ti bo pri nas. Kajne, atek?”

Šele sedaj je Monika opazila, kako po-
menljivo jo gleda zdravnik. Rdečica ji pla-
ne v lica in jok in smeh se borita v njej. Dok-
tor se je dvignil in molče ponudil Moniki ro-
ko. Dala mu je desnico, z levico je Renato
privila k sebi. Vse je bilo dogovorjeno in
sklenjeno — brez besede.

Renata je jokala ob slovesu, ker niso
Monike takoj vzeli s seboj. Walter jo je
moško potolažil, češ: Saj mora vendar Do-
roteja najprej od hiše, potem bo šele za Mo-
niko prostor . . .

Ko se je Monika vrnila k materi, je bila
njena prva pot v cerkev sv. Jeronima pred
Jožefov kip. Krasen šopek cvetlic mu je v
znak hvaležnosti položila k nogam. Na sto-
jalu pred oltarjem je prižgala cel venček
lučk. Saj je njen dobri prijatelj res tako
očetovsko zanjo skrbel. Niti od bolehnega
matere se ji ne bo treba ločiti. Saj ji je dok-
tor zagotovil, da jo mora vzeti s seboj in ji
biti v oporo vse do smrti. Toliške sreče Mo-
nika niti od samega svetega Jožefa ni bila
pričakovala . . .

Na praznik Varstva sv. Jožefa je bila
poroka. Vršila se je ob vznožju prav tiste-
ga oltarja, ki je Monikin nebeški prijatelj
na njem stoloval. Ni bilo srečnejših ljudi na
svetu tisto uro od Monike in njenega dok-
torja. Pa sta jo oba z vsem srcem pripiso-
vala ponižnemu tesarju — velikemu pri-
prošnjiku.

ZAHVALA.

Javno se zahvaljujem Mariji Pomagaj za uslišano
prošnjo. Nov dokaz, da se nihče k njej zastoj ne zate-
ka. — T. Kodrič.

PASTIRSKO PISMO

(Za mednarodni kongres Kristusa Kralja
v Ljubljani l. 1939.)

OB vstopu v novo leto vas morem letos z
božičnim angelom pozdraviti: “Ozna-
njam vam veliko veselje, ki bo za vse
ljudstvo” (Lk 2, 10). V času od 25. do 30. ju-
lija se bo vršil v Ljubljani šesti mednarodni kon-
gres Kristusa Kralja.

Šestič že se bodo letos zbrali zastopniki ka-
toliških narodov pod naslovom in v imenu Kri-
stusa, Kralja vsega vesoljstva. Za ta šesti sve-
tovni sestanek so si izbrali Ljubljano. V srcu
naše škofije naj se torej slavi moč, veličastvo,
svetost in oblast Jezusa Kristusa! To je za nas,
dragi verniki, velika milost in odlika, na katero
se moramo skrbno pripraviti, da jo dostojno in
sebi v korist moremo sprejeti.

Misel na Kristusovo kraljevsko oblast je ži-
vela v dušah vernikov od apostolskih časov sem.
Že sv. Peter, prvak apostolov, se je nasproti ju-
dovskim oblastem, ki so apostolom zabranjeva-
le oznanjati Jezusov nauk, skliceval na vladar-
sko oblast njegovo, ko je dejal: “Jezusa, ki ste
ga vi razpeli na les in umorili, je Bog povišal na
svojo desnico za vodnika” (Apd 5, 31). Kakor
imajo dandanašnji nekateri svoje vodje, ki izva-
jajo vso oblast in moč nad ljudstvom, tako ima
po besedah sv. Petra Kristus vso in edino oblast
biti vodja in vladar vsem narodom.

Sv. Janez opisuje v 19. poglavju skrivnega
razodetja poslednjo odločujočo zmago Kristusa
Kralja: “In videl sem nebo odprto: in glej, bel
konj in jezdec na njem . . . Njegove oči so ka-
kor ognjen plamen in na njegovi glavi je veliko
kron . . . Njegovo ime se imenuje Beseda bož-
ja . . . In na plašču in na svojem stegnu ima za-
pisano ime: Kralj kraljev in Gospod gospodov”
(Raz 19, 11—16).

V to sliko zmagovitega Kralja in Vodnika
so se upirale oči in zaupala srca kristjanov v
dolgih stoletjih krvavega preganjanja, kakor
tudi danes verniki povsod tam, kjer so na razne
načine preganjani in brezpravni zaradi zvesto-
be Kristusu, z vsem srcem zaupajo božjemu
Kralju, ki bo končno zmagal in kraljeval na ve-
kov veke.

Ko pa so kristjani po dolgih stoletjih svo-

bodno mogli zapustiti svoja skrivališča in so začeli zidati sijajne bazilike Kristusa, Zveličarju sveta, so na svodu svojih svetišč postavljali ogromne slike Kristusa Kralja, ki vlada svet in se pred njim klanjajo sveti mučenci in mogočni kralji sveta. Veličastvo Kristusovo je presegalo sijaj in moč rimskih cesarjev.

Misel na Kristusa Kralja se je s krščanstvom širila med srednjeveške narode. Gledali so v Jezusu Odrešenika, ki je privedel njihove duše iz poganske teme v luč evangelija, čistili so v Njem Kralja, katerega oblast obsega ves svet in vse ljudi. Misel na Kristusa Kralja jim je bila tako živa, da Jezusa na križu niso mogli gledati v njegovem ponižanju in trpljenju, zato so Jezusu, na križu razpetemu, oblekli dolgo kraljevsko oblačilo, na glavo pa mu namesto trnjevega venca postavili zlato kraljevsko krono. Tako so imeli — zlasti v cerkvi pri božji službi — pred seboj podobo večnega Kralja slave, da so ga molili in se mu v vdanosti in pokorščini klanjali.

Bogoslovna znanost šestnajstega in sedemnajstega stoletja je versko resnico o Jezusovi trojni službi: učenjski, duhovniški in kraljevski vedno globlje razumevala in jo v znanstvenih delih pojasnjevala, a med verniki je stopila nekoliko bolj v ozadje. Cerkev je morala pojasnjevati in braniti tedaj druge verske resnice, ki so jih sovražniki božji tajili

Ko pa so pred dvajsetimi leti razpadala cesarstva in države, ko so se začeli majati temelji človeške družbe, ki je bila zapustila najtrdnjši temelj božjih zapovedi ter je visoke zgradbe svoje kulture in družabnih odnosov postavila na pesek človeške zmotnosti in sebičnosti, je sedanji Papež Pij XI. postavil znova misel in resnico Kristusovega najvišjega kraljevanja pred oči vseh katoličanov in jih s tem opozoril, da ni nikjer drugod rešitve in zboljšanja kakor v tem, da se ponižni in vdani podredimo Kristusovemu milemu vladanju. Da ne bi pozabili na to, je vpostavil poseben praznik Kristusa Kralja na zadnjo nedeljo meseca oktobra.

Istemu namenu služijo tudi mednarodni kongresi Kristusa Kralja: priznati Jezusa Kristusa za našega Kralja in Vodnika, zavedati se jasno te velike resnice in dosledno po tej resnici tudi ravnati.

Vsi čutimo, da Kristusova kraljevska oblast ne sega v vse naše življenje in razmere. Izrinjen je iz javnega življenja. Izrivajo ga iz družine

in iz vzgoje. Ošabno nastopajo novi preroki človeštva, ki trdijo, da v zemskih kraljestvih in državah Kristus, božji Kralj, nima besede. Očitajo Cerkvi, da uganja politiko, ki ne spada v njen duhovni delokrog, ko uči, da vežejo Jezusove resnice vse ljudi v vseh njihovih odnosih in v vseh razmerah. Vse to delajo s tem namenom, da Kristusa in njegov vpliv izrinejo iz človeške družbe na zemlji. Toda odkoder ga izrinejo, tam začnejo temelji človeških tvorb pokati in zagrozi pogin.

Res da Kristus ni prišel na svet, da ureja gospodarske sisteme in družabne odnose ali da ustanavlja vzorne države. Svoje cerkve, kraljestvo, ki ni od tega sveta, pač pa na tem svetu, ni ustanovil v ta namen, da človeku pomaga v minljivih zemskih zadevah — za to so druge družabne oblike, predvsem države — pač pa v ta namen, da vodi človeka k zadnjemu cilju, k Bogu, od katerega in za katerega je ustvarjen. Pot do tega cilja je Kristus točno pokazal. K Bogu in večnemu cilju vodi edinole pot izpolnjevanja božje volje v resnici in milosti. Isti človek, ki mora predvsem gledati, da hodi stanovitno po tej edini poti k Bogu, je obenem državljani s svojimi posebnimi pravicami in dolžnostmi in ima svoj poklic in svoje delo na tej zemlji.

Oboje si v človeku ne sme nasprotovati. Človek je božji tudi, ko vrši svoje državljanske in poklicne dolžnosti; ko skrbi za zemsko življenje in napredek, mora prav s tem napredovati tudi na potu k svojemu zveličanju. Z eno besedo: ničesar, kar človek dela in za kar skrbi, nobna dolžnost in obveznost na svetu ne sme nasprotovati zadnjemu njegovemu cilju, ga ne sme ovirati na potu k Bogu. Izpolnjevanje vsake zemske dolžnosti mora biti obenem vršenje volje božje.

V tem smislu je Kristus Kralj nad vsemi in za vse. Nobena zemska zakonodaja mu ne sme nasprotovati, nobena znanost ne sme njegove resnice tajiti, noben gospodarski sistem kršiti njegovih zapovedi. Kadar bo to v popolni meri pravilno urejeno, tedaj bo Kristus resnično in dejansko Kralj vseh človeških src in bo nastopila ona presrečna doba, katero je v duhu gledal prerok Izaija.

Kongres Kristusa Kralja ima nalogo, da se zastopniki raznih narodov med seboj posvetujejo, kako naj vsi — tudi mi — pomagamo, da se svet obnovi v pravem krščanskem duhu s tem, da prizna Kristusu kraljevsko slavo in oblast.

Vsi slutimo, koliko je tu važnih vprašanj, koliko modrosti in življenjske izkušnje iz vseh dežel in narodov je treba, da najdemo najuspešnejši način, kako svetu prinesiti mir in zadovoljnost sladkega Kristusovega jarma in v duhu njegove resnice in v moči njegove milosti olajšati breme, ki danes prehudo teži preizkušene narode na svetu.

Iz vere vemo, da bo končno Kristus zmagal, ko mu bodo položeni vsi sovražniki za podnožje njegovih nog (ps 109, 1), a da bo zmagal nad sedanjim rodом, hoče našega sodelovanja. To sodelovanje mu hočemo ponuditi na svetovnem kongresu v zvezi z vsemi katoliškimi narodi, ki se ga bodo osebno in v duhu udeležili. Združiti se hočemo in povezati med seboj v trdno vrsto, postaviti se organizirano v službo Kristusa Kralja. V taki povezanosti bomo nepremagljiva armada Kralja miru in bomo pomagali obnoviti svet v miru božjem, v resnici in milosti.

Načrte za obnovitveno delo v duhu Kristusa Kralja bomo napravili v temeljnih in resnih zborovanjih, kjer bodo najznamenitejši katoliški možje raznih narodov razpravljali po svojem znanju in izkušnjah o obnovitvi krščanskega življenja.

Da bomo sklepe kongresa mogli tudi izvesti, moramo biti za to sveto nalogo navdušeni. Zaradi tega bo drugi namen kongresa, da se ob medsebojnem sodelovanju znova in še bolj navdušimo za Jezusa, našega večnega Kralja, Vodnika in Zveličarja. Ko bomo skromen plamenček svoje ljubezni do Kristusa združili s tolikimi drugimi srci, gorečimi v ljubezni božji, se bo tudi v naših srcih razgorel mogočen ogenj, ki nas bo ogrel za vztrajno delo in usposobil za večje žrtve v službi božjega Kralja.

Končno pa bomo za sklep kongresa pripravili Kristusu Kralju tudi zunanje zmagoslavje v živi veri vanj in v topli ljubezni do Njega, ki med nami živi v skrivnosti presvetega Rešnjega Telesa. To zunanje slavje naj požene mogočen val navdušenja in plamen ljubezni v duše vseh katoliških narodov, posebno našega naroda, v čigar sredi si želi Jezus pripraviti kongresno slavje.

To je v glavnih črtah spored kongresa Kristusa Kralja! Iz njega spoznate, predragi v Gospodu, da pomeni ta kongres za nas posebno veliko milost. Mi bomo največ sodelovali pri pripravi in izvršitvi kongresa, mi bomo deležni najbogatejših njegovih sadov. Da bomo teh milosti vredni, se moramo dobro pripraviti na

kongres in vneto moliti za njegov trajni uspeh.

Vsem nam je še v najlepšem spominu eharistični kongres v Ljubljani. Kongres Kristusa Kralja naj mu stopi vredno ob stran. Pomen tega kongresa pa je še večji in globlji. Združimo torej, predragi verniki, svoje molitve, svoje delo in tudi gmotne žrtve, da se bodo po kongresu vsi narodi z nami vred še zvesteje oklenili Kristusa Kralja, da bomo v živi veri in topli ljubezni v urejenem načrtnem delu pomagali obnoviti vse človeške razmere v duhu Kristusovem, da bo zavladovalo na zemlji njegovo "kraljestvo resnice in življenja, kraljestvo svetosti in milosti, kraljestvo pravice, ljubezni in miru." Amen.

V Ljubljani, dne 31. decembra 1938.

† GREGORIJ, škof.

ZAHVALE.

Zahvaljujem se v listu Mariji za ljubo zdravje in pošiljam za svete maše in lučke pri Mariji Pomagaj. — Mrs. Joseph Grahek.

Podpisana se iskreno zahvaljujem božjemu služabniku Baragi za zopetno ozdravljenje mojega sina, ker sem prepričana, da je na njegovo priprošnje ozdravel. — Marija Smrekar.

Javno se zahvaljujem škofu Frideriku Baragi za ozdravljenje na očeh. — Katie Perme.

Javno se zahvaljujem presv. Srcu Jezusovemu in Materi božji za uslišano molitev. Prilagam dar za podporo list. — Alojzija Srebernak.

Zahvaljujem se Materi božji za očitno pomoč v moji bolezni in za vrnjeno zdravje. Pošiljam dar. — Mary Omerza.

Javno se zahvaljujem Bogu in mnogim nebeškim priprošnjikom za tako očitno pomoč v bolezni moje hčerke in sina. Zelo slabo se je obetal, pa zaupali smo na pomoč od zgoraj. Zopet se je izkazalo, da zaupna molitev doseže svoj namen. — Jerica Tomšič.

ŠE VEČ NOVIH POSLALI:

Mrs. Zalar	5
Brat Antonin	3
Lucija Gregorčič	2
Mary Ivanic	1
Kat. Kocevar	1
J. Kocevar	1

RAZMIŠLJANJE

M. Tekavec

(Iz "Ameriške Domovine".)

KAJ naj rečem na kratko o delu Cerkev za človeško kulturo? V vseh stoletjih je veljalo: kamor je prodrla Cerkev, tje je prodrla tudi civilizacija. Danes je tako kakor nekoč, ko pride misijonar k poganskemu ljudstvu, napravi najprej iz divjakov ljudi, potem iz ljudi kristjane. Ustaliijo se bivališča, prično se obdelovati polja. Nepregledne daljave sveta so postale rodovitne na ta način. Nešteto krajev, selišč, vasi, trgov, velikih mest, celih pokrajin je nastalo tako, da so označevalci evangelija najprej začeli obdelovati celino, staviti svoje samostane, orati, kopati, uravnjavati svet naokrog, potem so se jele naselevati družine, ki so se učile od redovnikov poljedelstva, sadjereje, živinoreje, raznih spretnosti, rokodelstev, obrtov itd. Tako sta v senci samostanov in Cerkve uspevala omika in blagostanje.

In kaj je storila Cerkev za znanost! O vi neiskreni, ki obrekujete Cerkev, da je ona sovražnica znanosti in napredka! Ali se nič ne sramujete? Izobrazba vsem, to je bila parola Cerkve vsikdar. Po tem geslu je ona prva ustanovljala pri samostanih in škofijskih stolnicah ljudske šole, iz katerih se je razvila srednja šola ter najvišje tvorišče znanosti in napredka — univerze. Prva brez papeža ustanovljena univerza je bila šele ona v Nemškem Wittenbergu l. 1502, potem ko so iz tal vesoljne Cerkve in njenega duševnega življenja, kakor pravi učeni Paulsen, v 14. in 15. stoletju zrasle že v Parizu, Bologni, Rimu, Salernu, na Dunaju, v Pragi, Heidelbergu, Erfurtu, Lipskem in še drugih nemških mestih sloveče univerze. Koliko se je študiralo in raziskovalo, znanstveno delalo in pisalo v Cerkvi, po prizadevanju Cerkve, s pomočjo Cerkve! Ali niso na vseh poljih na razpolago imena katoliških učenjakov svetovnega slovesa? Pojdite mimo njih, če morete . . .

Kateri vodi je Cerkev nasprotna? Naravnost povem, tisti, ki taji Boga in vodi stran od Boga. Zakaj? Zato, ker je taka veda potvara vede, ker tajiti Boga ni napredek razsvetljene razuma, marveč nazadnjaštvo slepe strasti, ker voditi človeštvo stran od Boga ni blagoslov

prave prosvete, marveč je prokletstvo lažikulture.

In osebnosti, ki jih je ta "barbarska cerkev" vzgojila, ki so s svojo ljubeznijo otirali solze trpečemu človeštvu, ali so kaj znane te osebnosti Molku? Samo nekaj imen: Vincencij Pavlanski, Friderik, Ozanam, Peter Klaver, kardinal Lavigerie, Jožef Cattalengo, Don Bosco, naš Baraga, Karol Boromejski, Peter Damian, O. Judge, P. Lin, in nešteto imen, ki mi jih radi preobširnosti ni mogoče navajati. In koliko solza so obrisale tiste nesebične usmiljenke, ki žive le zato, da lajšajo bedo! Pa vi, Molek, smatrate to za "barbarstvo".

Pa še v ta "temni" srednji vek vsaj za hip pogledimo. Ne bom zagovarjal gotovih slabih strani, ki jih je v vsakem času, poleg pšenice ljujlika. Toda kljub vsem tehničnim iznajdbam se sme stožiti človeštvu v dobi anarhije, razrvanosti in nasilja, ko je v Evropi vladalo občestvo vseh krščanskih narodov in držav. Objektivna zgodovina ve povedati, da je to občestvo dobilo prvič vidno obliko, ko je papež Leon III. mazilil leta 800 Karla Velikega za cesarja krščanstva. Razvilo se je v veličastno, nad vse sijajno zgradbo krščanstva, ker prekaša vse družabne tvorbe, kar so jih kdaj narodi in kralji zgradili. Vsa Evropa je bila krščanska po duhu in življenju; svetost, čistost, junaštvo so bili vzori narodov in vsega krščanskega občestva.

Ker je v srednjem veku vladala krščanska vzajemnost, ni bilo verskih vojn in revolucij, ker ni bilo nacionalnih verstev. V srednjem veku se je vsak počutil domačega v Evropi in nič ni bilo redkega, da so na primer v Angliji stali na čelu cerkvene vlade Francozi ali Nemci, obratno v Nemčiji Irci in Angleži itd. Takrat ni veljalo načelo: da vladar določa vero podanikov in da je narodnost nad vero. Ni bilo kapitalizma v današnjem pomenu, brezposelnosti in nepričakovanih kriz niso poznali, proletariata med obrtniškimi stanovi ni bilo. Krščanska ljubezen je ožarjevala srednje stanove in jim odkazala primerno častno mesto v občestvu krščanstva.

Ko je reformacija razbila krščansko občestvo, se je vgnezdil duh razbrzdane sebičnosti v ljudstvu, izgubili so smisel za občno blaginjo in so začeli propadati.

In Molek se raduje nad to izgubo, saj pravi: ". . . so prišle blagodejne ideje tolerance, človečanstva, svobodščin in demokracije." Sicer govorimo ž njim skupno, slovensko, le pojmi se

spremenene. Kar mi vidimo belo, on smatra z enako besedo: črno in obratno.

Besedo o toleranci. Toleranca vam uide kot voda skozi rešeto. Meni se zdi, da je isto, če vi besedičite o tej lastnosti, kakor bi volk ovcam govoril o strpnosti. Ali niste sami živo kričeče nasprotje tolerance! Kakšno merodajnost pa rabite na primer v tem članku! Sami veste, da podporna organizacija ne obstoji samo iz svobodomislecev, pač pa tudi iz nemalega števila udov "barbarske cerkve". Ali je možno biti tako skrajno grob in se prostaško izražati kot se vi do prepričanja članov, ki s svojimi žulji zdržujejo vašo existenco! Redko boste našli primer.

Ali je to tista razvpita svobodomiselna toleranca, človečanost, demokracija, ki je dobila viden izraz v Rusiji, Mehiki, Španiji? Če kje, v teh državah ni nobenega svobodomiselstva v bistvu pojma. Saj če je svoboda mišljenja merodajna, mora biti za vse enako, za tistega, ki se prišteva k džungli, kakor za onega, ki se smatra za katoliškega vernika. Ali niso, pa naj bodo tudi zaradi svobode mišljenja krščanskega nazora, polna koncentracijska bivališča na Solovjevih otokih nesrečnih žrtev prepričanja, to je: svobode mišljenja! Ali ste, Mr. Molek, eno samo besedo kdaj kot "svobodomislec" zapisali v prilog teh žrtev razvpitega svobodomiselstva? Saj sleherni marksist mora biti prepojen z idejo svobodomiselstva, kot je prepojena goba z vodo. Ali se je izmed zagovornikov "tolerance, človečnosti, demokracije" kdaj oglasil za nasilje, ki ga je svobodomiselstvo izvršilo v Mehiki? Tihota ko v grobu! Ali je kdo izmed zagovornikov "človečnosti" v Španiji, ko je "toleranca" svobodomislecev uničila vse cerkvene naprave do tal, z eno samo besedo protestiral, ko se je morilo, požigalo, uničevalo stoletja stare umetnine? Nikdo od svobodomislecev ni protestiral. Saj to je šlo namenoma, da nas čim prej ogreje "toleranca, človečnost in demokracija."

Jaz nimam najmanjših pomislekov, da se iz mase, ki se ji iztrga iz duše Boga, ne bi ravnalo tudi tukaj drugače kot so ravnali in še ravnajo v omenjenih državah danes. Če je kratenje svobode mišljenja merodajno takrat, ko protestirate, ako se krati svoboda brezbožniku, mora od mase, ki se smatra za svobodomiselno, biti merodajno tudi takrat, ko teptate v tla človeške pravice krščanstva.

Na Pilatovem dvorišču je bila masa zelo svobodomiselna. Judovska druhal se je na račun kraljeve oblasti Sinu božjega, ko je bil ves ena sama odprta rana od pete do glave, znesla še nad neranjeno glavo. Opljuvala ga je, pribila mu trnjevo krono, da ni bil več človeku podoben. Poncij Pilat je moral opozoriti na to uničenje človeškega dostojanstva: glejte človek! jim ga je pokazal. A je zmagoval hrup: na križ ž njim! Nisi cesarjev prijatelj, če ga izpustiš. Dal jim ga je, izročil njih volji.

Danes se isto ponavlja. Pod vašo firmo nastopajo novi Herodi, da uničijo sled za Nazarencem.

MOJA POT V PREVŽITKARSKI KOTU

P. Hugo

(Konec.)

V prevžitkarskem kotu.

TISTI dan pred Malim šmarnom sem naredil zadnjo piko mojemu potovanju. Prišel sem na svoj novi dom v Rocno. Marsikdo, ki drugače dobro pozna Slovenijo, vpraša: Kje pa je to? Tudi jaz nisem prej nikoli slišal o kakem Rocnu, dokler nismo bili frančiškani opozorjeni nanje, da je naprodaj in da bi bilo zelo pripravno za kolegij našega redovnega naraščaja. In v ta namen smo ga kupili.

Gradič je to. Grad se komaj more imenovati. Kot lastavičje gnezdo je prilepljen na Grmado, ki se tesno stiska k svoji znameniti sestri Šmarni gori z Marijino krono. Kdo ga je prvi prilepil k gori in ga krstil na ime Rocno, kdo danes ve? Še naš stari Valvazor, živeč v 17. stoletju ni vedel, čeprav se je za take stvari zanimal in stikal za njimi. Ko je pisal zgodovino naših gradov in prišel do Rocna, ve povedati, da je l. 1535 že stal. Tudi v sliki ga nam predstavlja, kakršen je takrat bil. In grofi Lambergi so bili njegovi posestniki. Kdo in kdaj ga je zidal, o tem ne ve ničesar. Nedvomno sega njegova zgodovina globoko v srednji vek. Ker leži na levem bregu Save in je tako skrit, bi sodil, da je bil zidan v času turških vpadov, ker Turki so se večinoma po desnem bregu Save razlivali, pustošili in požigali. Naši samo-

stani po Bosni imajo iz tega namena slično lego.

Jasno je, da ima Rocno zelo pisano zgodovino za seboj, ki jo bo težko kaj prida osvetliti. Grad je šel iz rok v roke. Od grofov Lambergov so ga dobili grofi Galli, od Gallov baroni Raspi, od Raspov grofi Mosconi, za njimi zopet baroni Raspi. Nato je prešel v posest plebejcev, pa znova plemenitašev in zopet plebejcev. Eni so ga kupili, drugi podedovali, tretji priženili. Vsak pa, ko ga je dal iz rok, je v svojem družinskem arhivu pridržal dotični kos njegove zgodovine in jo nesel kdo ve kam.

To, kar je na nas prišlo, seveda ne potom kake dediščine, še manj ženitve, je dosti malo. To je treba poudariti, da ne bo kdo na kako frančiškansko veleposestvo mislil. Gradič je, ki ima v dveh nadstropjih 7 stanovanjskih sob, deloma večjih, deloma manjših. Zraven posebno hišo za uslužbenca in hlev, v katerem je prostora za tri krave, enega konja in par ščetinarjev. Za več tudi klaje ni. Kajti poleg tega spada k gradu še precej velik sadni vrt, enako velik vrt za zelenjavo, mala košenina in ena gozdna parcela. Glavna priča, da so tu svoj čas gospodovali mogočni in premožni vlastelini, so lepi dohodni drevoredi, v katerih se vrste platan, ameriški hrasti in divji kostanji, ter res krasen grajski park z vsakovrstnim senčnim drevjem zasajen in z bistrim studentem izpod Grmade v kotu.

Ta vrt je bil s svojo prijetno senco, v kateri se ni treba nikoli tako kuhati kot pod lemontskimi hrasti, najmočnejši magnet zame. Tu se prav za prav srečavata milo dolensko in ostro gorenjsko podnebje. Izvedenci pravijo, da je zrak kot nalašč za pljučno bolne, o kakršnih tu naokrog komaj kaj vedo. Smrekovi gozdovi, ki se razprostirajo nad parkom, dajejo oživljajočemu zraku še posebno aromo. Na obsojnih terasah ob koncu parka pomlad zgodaj razgrne svoj pestro pisan plašč. V tem oziru so tukajšnji travniki pravi kapitalisti proti beraškim lemontskim. Saj se ti zmeša, če hočeš prešteti različnost cvetlic. Naše terase so z njimi posebno bogate.

Če je zrak najboljši zdravnik za take bolnike, moram reči, da sem prišel v roke prvovrstnega specialista. Seve, boljše bi bil storil, ko bi bil prišel v pozni pomladi. Jesen, ki je bila letos izjemoma lepa, zima in zgodnja, deževna pomlad, so za nas jetikarje bolj slaba sezona.

Zato bom že zdaj začel živeti na račun prihodnje, ustaljene pomladi. Kajti utegne se uresničiti tista: "Spomlad že prišla bo, k' tebe na svet' ne bo!" . . . Nič ne de. Saj je ona nad zvezdami še lepša in — večna.

Kake kapele z gradom in njegovimi pritliklinami nismo kupili. Brez te pa seveda ni redovne hiše. Za domače bi lahko eno večjih sob spremenili v kapelo. Sprva so itak morali tako narediti. Toda v okolihu je precej ljudi, ki imajo na vse strani v svoje župne cerkve precej daleč. Ti so moledovali za javno službo božjo v vsem dostopni kapeli. V ta namen je bil prvotno prirejen nekak hram, baje bivša grajska ječa. A ta kapelica, v katero jih je šlo komaj 40, se je takoj izkazala za nezadostno. Kajti ljudi je prihajalo vsako nedeljo več.

Da jim ustrežejo, so zgodovinsko grajsko verando, pod katero je svoj čas cesar Franc Jožef v Ljubljani stal, nekoliko potegnili in obili. Tako je nastala dokaj lična in prostorna kapela, v katero gre do 250 ljudi. Ob nedeljah je nabasana. Še ob delavnikih je par tucatov pobožnih duš pri sv. maši in večina tudi pri sv. obhajilu. Te so domala vse v Tretjem redu, ki je tod okrog tako razširjen, da so se lansko spomlad združili v samostojno skupščino s sedežem v naši kapeli sv. Antona. Njeno vodstvo je zdaj meni pripadlo.

Tako naša "fara" sv. Antona na Rocnem Marijo Pom. v Lemontu že zdaj poseka. Kaj šele bo! Ob porobju lepe savske doline leto za letom rastejo nove hiše, posebno počitniški domovi premožnejših Ljubljančanov. Niso vsi taki, ki bi za tisti čas tudi Boga poslali na počitnice. Zato bo čez poletno sezono kar potrebno uvesti dve sv. maši, če bomo hoteli vsem postreči. Ako se bom jaz količkaj dobro držal, bo to lahko mogoče. Kajti v samostančku sva samo dva patra in par bratov. Med velikimi počitnicami pa se družina znatno pomnoži. Iz Ljubljane pride naša redovna mladina, da se tu okrepi za nadaljnje naporno študiranje.

V enem oziru je pa naša "fara" sv. Antona daleč za lemontsko, ki ima skoraj več pastirjev kot ovac. Tam trije zvonovi visijo v zvoniku, da ob raznih slovesnostih lahko zapoje svojo slovensko pesem. Naša kapela sv. Antona pa doslej še zvonika nima, še manj pa kak zvon. En tak zvonec visi nad vhodom, kot so tam na železniških lokomotivah. Samo še malo manjši je. Čeprav se ob nedeljah na vse mile viže re-

penči, da bi pravočasno sklicali naše ovčice skupaj, se te le izgovarjajo, da ga niso slišale. In vendar niso vse gluhe. Na rečem, saj bi spravili toliko skupaj, da bi si omislili takega, ki bi vse zajel s svojim glasom. A nam tu iz posebnega tehtnega vzroka ne kaže kolektati zanj.

Ker nam pa zopet ne more biti vseeno, če ljudje ob nedeljah in praznikih pravočasno prihajajo v kapelo ali ne, sem se jaz skorajžil in par svojih znancev v Ameriki pocukal, naj nam en zvon kupijo. Prvotno smo preračunali, da bi bil 100 kg težak dosti velik in da bo stal okrog \$60. Zvonar nam je pa svetoval, naj naročimo 120 kg težkega, ki bo s svojim glasom harmoniral z drugima dvema, ki jih bomo gotovo pozneje enkrat potrebovali. Radi smo poslušali ta navsvet, čeprav se bo tako cena zvišala na okroglo \$90 z vsemi pritiklinami, žvenkljem in jarmom.

Pogodbo smo že sklenili. Pred Božičem bo ulit. Med tem mu bomo seveda morali najti primerno mesto. Prvič bo zapel sv. noč, ko bo našo "faro" povabil k polnočnici. Ta bo darovana za tiste ameriške dobrotnike, ki bodo kaj prispevali zanj. Tudi njegov napis se bo glasil: "Darovali ameriški Slovenci!" Vem, da bi bil še eden ali drug rad kak cent odrinil v ta namen, pa ni bilo več časa prošnje obesiti "na veliki zvon". Malo samoljublja pa je pri tem, kar odkrito priznam. Če bi tu umrl, pa bi mi ne zvonilo, bi utegnil še kdo reči, da sem se obesil.

A naše skrito in neznano Rocno bo kmalu bolj znano postalo. Prav zdaj urejamo lastno provincialno tiskarno. V njej bomo tiskali to, kar že dozdej izdajamo in tisk drago plačujemo: Tretjeredniško glasilo "Cvetje", dvoje župnijskih glasil: "Vera in življenje" in: "Mi Bežigrajci". Potem pisarniške knjige, protokole, listine za provincijo in redovne župnije. Pa tudi razno poljudno nabožno čtivo domačih pisateljev. Na ta način si upamo znatne stroške prihraniti, ker bomo delali z domačimi močmi. In še več dobrega bomo lahko storili potom tiskovnega apostolata. Dela pri tisku in pisanju za tisk se tedaj do smrti ne bom otresel, tako je podobno.

Nekaj me je pa zelo razočaralo. S kakim užitkom sem tisti zadnji večer lemontskim komarjem, ki so me tako radi imeli, da so mi hoteli vso kri izpiti, dobredno figo pokazal. "Če drugih prednosti nima domovina pred Ameriko, sem jim dejal, "ima vsaj to, da za vas ni mesta v njej. Imam rajši deset starokrajjskih bolh ko

enega ameriškega komarja!" Že naprej sem se naslajal ob prijetnih starokrajjskih večerih in hladnih nočeh, celo v pasjih dneh. Tisti prvi večer na Rocnu sem odprl oboje oken svoje udobne "grajske" sobe, pri električni luči še nekaj bral, potem pa zlezal pod odejo. Še precej debela je morala biti, da me ni zeblo.

Niti sanjalo se mi ni, da se med tem sestradani komarji, ker je bila soba že več dni prazna, pripravljajo na naskok in pirovanje. Ko sem se zjutraj zbudil, je bila moja glava kot od krtov razrit travnik. Krtina pri krtini, bula pri buli na moji glavi in obrazu. Več ko tucat jih je bilo, ki so se me privoščili. Nejevoljen vprašam tega, vprašam onega, ki sem ga slučajno srečal, od kdaj se je ta nadležna golazen zakotila in zaplodila v Sloveniji.

Nekdo mi je dejal da so jo Srbi zanesli vanjo. No, ta gotovo ne bo držala. Komarji se na večjo daljavo ne prenašajo kot uši. Od druge strani sem slišal, da je kakih pet let tega, kar so poplavili Slovenijo. Dodal je še, da to še nič ni proti komarski nadlegi v Srbiji, kjer je služil vojake. Morda se ne bomo motili, če to dvoje nekako zvežemo. Ob porečju, ker ljubijo močo, so komarji prodirali vedno više in više, dokler niso na ljubljanskem barju našli prave obljudljene dežele za svoj naraščaj, s katerim zdaj lahko celo Slovenijo zalagajo. Gorje, če pridejo za njimi še tisti njihovi večji bratci, ki s svojim pikom prenašajo malarijo! Potem adijo, Ljubljana! Baje so posamezne že zasledili in seveda temeljito z njimi obračunali.

Menim, da sem s tem dosti obširno odgovoril na vprašanja, kako in kaj je z menoj.

Domovinski pozdrav in — pika!

NOVE NAROČNIKE POSLALI:

Mary Perushek	1
Jakob Leskovec	1
Mary Kastelc	1
Jennie Muster	1
Br. Antonin	3
Mary Skulj	1
J. Kranjc	1
H. Turk	1
M. Hochevar	1
Br. Antonin	2
Fr. Starman	1
A. Pregled	1
Marg. Kogovsek	2
John Fedar	1

ODMEVA V DAN – ČEZ HRIB IN PLAN

GLAS IZ DETROITA.

Katarina Slemer.

PRIŠLA je novoletna tševilka tega lista, ki nas je zelo razveselila. Res je sicer, da je Ave Maria vselej zelo zanimiva, da jo človek komaj pričakuje, toda omenjena številka je bila nekaj posebnega. Zakaj?

Prinesla je novico o prepotrebem zidanju v Lemontu. Jaz sem takoj vzkliknila: Bog daj blagoslova našim očetom frančiškanom, da bi čimprej uresničili svoj načrt. Takoj nato sem pomislila na gmotno stran tega podjetja, pa me tudi ni posebno zaskrbelo. Prepričana sem namreč, da bodo naročniki tega priljubljenega lista in drugi prijatelji Lemonta storili svoje.

Enajsta točka v oglasu novoletne številke je po mojem mnenju tudi zelo pomenljiva. Kje naj naš človek najde primernejši kraj, da naloži svoje prihranke, ko ravno v takem podjetju, ki je obenem božje in naše? Saj vsi vemo, kako so se razne banke slabo obnesle in vzele ljudem zaupanje . . .

V tistem proglasu sem brala besede: "Če bodo prijatelji zaupali denar?" Na to rečem: Dragi bralci teh mojih vrstic, komu naj še zaupamo, če ne očetom frančiškanom? Res smo ljudje polni vsakovrstnih slabosti, ali tako slabi pa menda vendar nismo, da ne bi zaupali našim duhovnikom. Meni se je zdela tista opazka prav nepotrebna. Po mojih mislih bo vsak prav rad zaupal in posodil, kdor le kaj ima na strani. Še celo to si mislim, da bo vsak ponosen na to, da bo med prvimi.

Kajpada nas bo dosti takih, ki ne bomo mogli svojih imen postaviti na to častno listo, toda upajmo, da se bodo našli tudi taki v precejšnjem številu, ki jim bo to omogočeno. In če tudi obresti ne bo v veliki meri, nič za to, saj verjamemo, da Bog taka dobra dela stotero poplača. Ob koncu prilagam v fond za zidanje \$5 na moje ime, \$5 pa na ime Mrs. Schwansberg. Pozdrav v Gospodu!

IZ JOLIETA LEP OPOMIN.

Marko Bluth.

Sklenil sem, da se oglašim iz te najbližje naselbine za veliko stvar naših Ameriških Brezij. Moram pa poseči nekoliko nazaj. Slučajno sem bil zraven pred več leti v Chicagi, ko sta se dva moža spravljala na karo in še mene s seboj povabila z besedami: Pojdimo v Lemont pogledat našo farmo. Mislil sem, da sta se šalila, pa sem kmalu spoznal, da je bila resnica. Ustavimo se v Lemontu in precej časa je vzelo, da smo obšli vse akre. Eno sem pa takoj spregovoril: To je dobro izbran prostor, kakor nalašč za vaše namene. Pozneje sem bil zopet priča, ko se je zasadila prva lopata, in spet sem bil zraven, ko so blagoslovili ogelni kamen za cerkvico. Takrat sem pripeljal iz Jolietu dve cestni kari romarjev iz Jolietu. Prigrizek je imel vsak s seboj, ker takrat še ni bilo nikjer Finžgarjevega hotela. Zelo zadovoljni smo se vrnili domov in v srcu še vedno čestitali očetom frančiškanom ter prosili božjega blagoslova na njihovo podjetje.

Nekaj časa pozneje me je začel Mr. Muhič nagovarjati, da bi prevzel zastopništvo za list Ave Maria. Zbal sem se, ker sem se počutil bolj tujega v tej naselbini. Toda mož se ni odmaknil od mene, dokler nisem obljubil. Prve čase je sam šel z menoj okoli rojakov, da mi je dal korajžo. Spoznal sem, da so zelo dobri naši ljudje in kmalu je šlo kar dobro. Radi so ljudje darovali v dobre namene in si naročali list — ali danes večina tistih že počiva gori na hribu in spijo spanje pravičnega. Bog jim bodi plačnik!

Tako vidite, dragi rojaki in rojakinje v Jolietu, sedaj se je spet sprožila pobuda za nadaljevanje dela v Lemontu in jaz le čestitam dobrim ženam in možem po raznih naselbinah, da so se tako zavzeli za stvar. Namen je res lep, kaj naj bi bilo lepšega ko misel, da se postavi v čast Mariji Pomagaj v Lemontu zgradba, ki bo delala Bogu in narodu čast.

Jaz že kaj težko premikam svoje stare noge, posebno, kadar je vreme bolj neusmiljeno. Vendar bom poskusil in sem prepričan, da tudi sedaj ne s slabšimi uspehi ko takrat ob prvem

začetku Lemonta. Dragi farani sv. Jožefa! Res imamo mi sami v naši cerkvi krasen oltar Marije Pomagaj, ali s tem ni rečeno, da bi ne smeli pomagati pri zidanju novega semenišča, kjer bo šola za naš bodoči duhovniški naraščaj. Naj vsak da svoj prispevek, čeprav bi bil bolj majhen, zraven naj pa priporoči to veliko zadevo Bogu in Mariji Pomagaj, Kraljici slovenskega naroda. Pozdrav vsem bralcem tega lista in drugih katoliških glasil.

VOŠČILA ENEGA NAŠIH DUHOVNIKOV.

Rev. Joseph Vrhunec.

Priložim Vam ček za \$100.00 za Vaše novo poslopje, bogoslovnico, samostan, cerkev Matere božje — ali kar boste že zidali. Pred leti sem bil v Lemontu s P. Kazimirjem. Dopadlo se mi je. Čas je, da postavite po tolikih letih čakanja nekaj dostojnega in vrednega Matere božje in ameriških Slovencev. Bog blagoslovi Vaše delo! Srčen pozdrav.

MISIJONARJEVA SESTRA SREČO ŽELI.

Anna Lampe.

Brala sem, da želite zidati semenišče in samostan. Dobro je, da ste se odločili. Bog naj gane srca naših ljudi, da bi šla stvar srečno naprej. Jaz sem že 81 let stara ženica. Smrt ne more biti več daleč. Že 54 let sem tretjerednica, zapisana v Ljubljani. Po najboljših močeh bom tudi jaz pomagala in podpirala Vaše delo z molitvijo. Vsi lepo pozdravljeni.

DAR IN DOBER SVET IZ PITTSBURGHA

George Veselich.

Prilagam dar v znesku \$10.00 od društva svete Družine. Naše društvo rado pomaga za vsako dobro stvar, seveda, v manjših zneskih. Z veseljem smo se odzvali tudi za tako veliko stvar kot je zidava v Lemontu. Zdaj pa še en nasvet. Gotovo je, da se ne bodo takoj na prvi poziv oglasila vsa društva. Mnogi bodo najbrž samo kaj obljubili in dar odložili na prihodnost. Tista obljuba se pa potem rada pozabi. Zato bi jaz mislil, da večkrat pošljite prošnje na društva, katera ne bodo precej dala. Pošiljanje

Vas seveda stane nekaj denarja za poštnino in tiskovine. Ampak Amrikanec pravi: Stane denar, da se denar naredi . . . Pozdrav.

ŠE IZ JOLIETA.

Mihael Hochevar.

Z največjim veseljem sem pozdravil načrt in sliko namerovanega novega samostana v Lemontu. Torej vendar enkrat so se naši očetje frančiškani resno zavzeli za to prepotrebno zadevo! Katoliški Slovenci smo le začeli prihajati na dan, da postavimo tudi javne spomenike našega skupnega dela. Lansko leto si je postavila KSKJ. krasni novi dom v Jolietu. Letos se bo pa začel graditi skupni dom vseh katoliških Slovencev v Ameriki na naših Ameriških Brezjah in bomo s tem postavili naši nebeški Materi Mariji Pomagaj dom, kakoršnega zasluži. Sami sebi pa bomo postavili spomenik, ki bo še poznim rodovom pričal o naši katoliški zavednosti in požrtvovalnosti za naše najdražje svetinje. Iskrena hvala vsem tistim, ki so pričeli s to akcijo. Uverjen sem, da bo sleherni katoliški Slovenec z veseljem pozdravil to podvzetje in po svoji najboljši moči pomagal s prispevki. Od Lemonta je največ odvisna bodočnost verskega življenja med ameriški Slovenci, kajti bo prihajalo še vedno največ duhovnikov iz Lemonta in ti bodo delovali med prihodnjo generacijo za ohranitev sv. vere in naše narodnosti. Res bodo pri tem sedaj za nas žrtve, pa kar bomo žrtvovali za te zvišene namene v čast božjo in naše nebeške Matere, bo gotovo nam v korist že tukaj v tem življenju, toliko več pa v večnosti. Kot dosmrtni naročnik popolnoma odobravam priporočilo rojaka Jos. Oblaka, da bi dosmrtni naročniki kaj pomagali v gradbeni fond, zato vam priloženo pošiljam 15 dol. v ta namen. Tudi ideja za ustanovitev zidarske družbe se mi zdi jako umestna in sem prepričan, da jo boste ustanovili. Zato pošiljam še pet dol. kot član te družbe. Pomagajmo vsak po svoji moči. Mnogokrat izdamo za nepotrebne stvari nikeljne in dajme. Obrnimo v enakih slučajih take izdatke v namen fonda v Lemont v poseben sparovček in koncu leta sem uverjen, da bi vsi naročniki in prijatelji Lemonta skupaj poslali lepo svoto, recimo za božično darilo v fond novega samostana. Z dobro voljo in navdušenjem za našo stvar se da marsikaj doseči. Z Bogom in Marijo naše delo začnimo in bo gotovo dober uspeh rodilo!

JOHANA S HRIBA GA POSEBNO PIHNE.

Mrs. Gregorka.

V nedeljo zvečer sem šla po cesti proti North Chicagi. Pa se mi prismejeta naproti dva moža. Bila sta Mr. Cankar in Mr. Petrovčič. Kam pa, kam? Kaj vama mar! Pa mi rečeta: Veš, midva sva čakala, da bi se kdo oglasil in šel kolektat za Lemont. Ker pa nobenega ni bilo, sva midva vzela to reč v roke. Pa prav dobro nama gre. Pomisli, J. je dal pet dolarjev in je rekel, da to ni posojilo, ampak dar. Jaz pa huda. Kaj je pet dolarjev za stvar, ki bo stala kakih sto tisoč! Zakaj smo pa veseli in srečni, ko za veliko noč in božič in druge prilike pride k nam spovednik in pridigar iz Lemonta. Darujmo vendar vsak po svoji moči, da se bodo mogli mladi fantje študirati za bodoče duhovnike. Res bo zidanje precej stalo, naši darovi pa pojdejo z nami, ko bomo šli k Očetu domov. — Kmalu potem sta prišla moža tudi k nam. Moj mož pravi: Daj, kolikor hočeš. Dala sem \$20. Pa se zasmeje Petrovčič in pravi: Hvala Bogu. Sem že mislil, da bo treba lagati ljudem, da dajejo po 20, 30 in 50. Ti si me pa rešila laži. Mrs. Kirn je pa celo rekla, da bodo nekateri dali po 100, pa kot dar, ne posojilo. Zakaj pa ne? Saj prositi ni sramotno. Ali ni tudi sv. Frančišek prosil? Pozdrav!

REV. FRANCIS TURK

KAKO smo se začudili, ko smo brali poročilo o njegovem odhodu. Kar verjeti nismo mogli. Saj je bil še svež spomin na njegovo ljubo pismo, ki nam ga je bi poslal komaj dva tedna pred nenadno smrtjo. Datiral ga je bil z dnem 27. januarja 1939. Res mu ne moremo postaviti lepšega spomenika nego da

ponatisnemo dobesedno njegovo pismo. Tako le je pisal:

Častiti očetje frančiškani:—

Za pomoč pri zidavi Vašega novega zavoda v Lemontu Vam tukaj pošiljam sto dolarjev. Le zidajte v imenu božjem. Sedanji slovenski rod v Ameriki polagoma, ali žalibog — prehitro umira. Slovenskim duhovnikom-pionirjem vedno hitreje ugaša luč življenja. Naslednikov, ki bi času primerno znali vzgajati našo slovensko ameriansko mladino v katol. veri in obenem v amerianskem duhu, ni mogoče dobiti brez slovensko-ameriškega semenišča, kakor je Vaš zavod, ki je že več Gospodovih maziljencev pripeljal pred božji oltar.

“Naprej, zastava Slave,
naprej, slovenska kri!
Za blagor očetnjave
naj vera govori!”

“Faith of our Fathers,
Holy Faith!
We will be true to thee
Till death!”

Mogoče bo Lemont čez nekaj let edina slovenska oaza v puščavi našega naroda v tej zemlji, edini “otok bleški” na razburkanem morju naše slovenske Amerike. Zato Vam želim pri Vašem podjetju obilo blagoslova božjega za časni in večni blagor našega slovenskega naroda v Ameriki. Ad multos annos!

Ali niso te besede kakor nekak testament? Ali je slutil, da piše tudi o sebi, ko je vrgel na papir besede: Slovenskim duhovnikom-pionirjem vedno hitreje ugaša luč življenja . . .

Počivaj v miru, blaga duša! Bog Ti povrni vse, kar si dobrega storil za Njegov vinograd! Bog Ti povrni tisočkrat zlasti tisto Tvoje dobro delo, o katerem priča to pismo.

Vsem naj bo dobri duhovnik v gorečo molitev priporočen!

CLEVELAND, OHIO. — Piše Večni popotnik. — Sporočam, da sta tukaj umrli dve zelo dobri naročnici, Mrs. Mary Kužnik in Mrs. Amalia Mišič. Naj bosta obe lepo priporočeni v molitev vsem, ki se zanimajo za naš list in bodo brali te vrstice.

- SPOMINSKA PLOŠČA -

Po sledečem redu bodo zapisana imena ustanovnikov, patronov, častnih imejteljev in častnih zidarjev novega semenišča v listini, ki bo vzdana v vogelnem kamenu zidave in na ustanovni plošči samostana.

- USTANOVNIKI -

K. S. K. J., Joliet	(1000)	Družba sv. Mohorja, Chicago	(400)
Ženska Zveza, Chicago	(200)	Rev. Fr. Turk, San Francisco	(200)

- PATRONI -

Rev. Derengovski, Joliet	(100)	Rev. Vrhunec, Pittsburgh	(100)
Ludvig Košnik, Chicago	(100)	Društvo sv. Štefana, Chicago	(100)
Gregor Gregorich, Chicago	(100)	John Sever, Chicago	(100)
Dobrotnica, Milwaukee	(100)	Neimenovana, Duluth	(100)

- ČASTNI IMEJITELJI -

Društvo sv. Jožefa, Waukegan	(50)	Mary Lampe, Duluth	(50)
John Petrovich, Chicago	(50)	Leo Jurjovec, Chicago	(50)
Družina Šircel, Sheboygan	(30)	Družina Stepanich, Kansas	(50)
William Martin, Lemont	(25)	Marko Golovšek, Lemont	(30)
Anton Bogolin, Chicago	(25)	Mrs. A. Ursich, Joliet	(25)
Frank Vidmar ml., Chicago	(25)	Frank Vidmar st., Chicago	(25)
Frank Poppesh, Chicago	(25)	Gabriel Puhek, Chicago	(25)
John Spilak, Chicago	(25)	Math Kremesec, Chicago	(25)
Dr. sv. Jurija, Chicago	(25)	Šola sv. Štefana, Chicago	(25)
Dr. sv. Alojzija, Chicago	(25)	Ženska Zveza, št. 2, Chicago	(25)
Družina Jalovec, Chicago	(25)	Društvo sv. Neže, Chicago	(25)
Dobrotnica, Chicago	(25)	Družina Lavrich, Joliet	(30)

- ČASTNI ZIDARJI -

Rev. V. Vodusek, Chicago	(20)	B. Malnar, Kansas City	(20)
Michael Hochevar, Joliet	(20)	M. Drchar, Kansas City	(20)
J. Kacin, Cleveland	(20)	John Pichman, Chicago	(20)
Frank Grill, Chicago	(20)	A. Marinshek, Cleveland	(15)
Steve Zabcich, Chicago	(15)	Družina Kness, Cleveland	(15)
Vera Rojko	(20)	Joseph Oblak, Chicago	(15)
Dobrotnik, West Allis	(20)		

Ta prazni prostor je rezerviran za nadaljnja imena. Do blagoslovitve vogelnega kamna treba ta prostor napolniti. Doslej je v tem častnem imeniku 40 imen. Vsaj 200 ustanovnikov, patronov, imejteljev in zidarjev bi radi imeli na ustanovni listini. Hitimo!

GRE PO SREČI

Nihče ne bi bil mislil, da bo naša akcija že v prvih dveh mesecih pokazala tako lep uspeh: znamenje, da dobri naši ljudje čutijo z nami, da jim je predvsem pri srcu bodočnost naših študentov, ki bodo lahko v novem domu z vse večjim veseljem živeli misli duhovništva in se pripravljali na svoj vzvišeni svečeniški stan obenem pa še druge mladeniče po Ameriki pridobili za Gospodov vinograd.

BOG ŽIVI NAŠO JEDNOTO

Med drugimi dobrotniki se nam je pridružila kot blagohotna darovalka K.S.K.J., čijin glavni odbor je ravno pretekle dni v Jolietu zbroval. Glavni odbor je volil našemu samostanu tisoč dolarjev kot dar za zidanje.

Na tem mestu se Jednoti najlepše zahvaljujemo. Naj Bog vsem dobrotnikom obilo poplača.

PRVA: CHICAGA.

Med dobrotniki, so to pot največji in najštevilnejši farani sv. Štefana. Nabrali so krog 2800 dolarjev. Stara požrtvovalnost Svetoštevancev se je zopet enkrat pokazala. Je tudi v Chicagi hudo za zaslužek in za denar, kot je hudo rojakom po vseh naselbinah, a kadar je šlo za dobro stvar, se Chikažani niso nikdar preveč izgovarjali s slabimi časi, segli so v svoje mošnjičke in pomagali po svojih močeh, pomagati za razne potrebe v domovini, za Baragovo semenišče so nabrali blizu tisoč dolarjev, več kot vsaka druga, še veliko večja naselbina, zdaj, ko se je pokazala potreba za pristno ameriško-slovensko stvar, za semenišče naše ameriško-slovenske mladine, so pa še toliko globlje segli v žep in dali, čeprav je morda tega ali onega bolelo. Slišali smo o slučajih, ko se je stranka izposodila dolar, samo, da ni zaostala za drugimi darovalci. Hvala prelepa Vam, najbližji naši rojaki.

IN DRUGE NASELBINE?

Razposlali smo pisma na razne kraje in dobili že lep odziv od premnogih naselbin. Upa-

mo, da se bo vsaka naselbina pokazala v tej važni kampanji, ko gre za stvar naroda, ne-le za kako zasebno stvar. Čujemo, da so se zavzele dobre žene v Waukeganu in so napravile zbirko od hiše do hiše, v La Salle tudi že šušljajo o uspehih privatne zbirke, Minnesota se je odrezala, kakor vidite iz denarnega poročila, Pueblo, itd.

V najkrajšem času odpotuje po vseh naselbinah naš hišni predstojnik, Father Aleksander, da zainteresira posamezne zastopnike po naselbinah za kako manjšo zbirko. Ob tej priliki prosimo slovenske duhovnike, da mu dajo dovoljenje, da vidi rojake, pa tudi rojakom ga najtopleje priporočamo. Zavedamo se sicer, da je kolektanje veliko breme, ker ima vsaka fara svoje težave in svoje zbirke za domače dolgove, toda iskušnja iz Chikage nas uči, da ljudje še vedno najdejo dolar, dva tudi za zadevo kot je naša, ker se zavedajo, da gre za perečo stvar. Letos bomo zbirali in nikoli več če letos uspeli ne bomo, ne bomo nikdar več. To treba ponovno ponoviti.

SESTANEK VSEH NAŠIH DUHOVNIKOV

Oni dan smo se sestali vsi frančiškani duhovniki, kar nas je v Ameriki. Sestali smo se za pogovor, kako bi mogli čim več žrtvovati od svojih osebnih stroškov, da bi fond za zidanje toliko bolj narasel. To Vam, dragi rojaki, moramo takoj povedati, da so ti naši duhovniki po župnijskih postojankah čez polovico svoje plače vedno pošiljali v Lemont, da so podpirali dvajsetero študentov, ki smo jih v Lemontu vzgojevali. Skušali so se omejiti v svojih stroških do skrajnosti, sedaj zanaprej se bodo še veliko bolj omejili, samo zato, da ne bo treba ljudi preveč nadlegovati. Seveda ti prispevki niso tolikšni, da bi mogli kar pričeti z zidanjem. Saj zato se ravno obračamo na Vas. Kompanija, ki bo posodila denar, nam je postavila nalog, da nabere 25 tisoč in več sami, šele zatem nam bo ona priskočila na pomoč s plačevanjem. Izračunali smo, da bi morali 15 tisoč prižrtvovati sami, deset tisoč bi morali pa nabrati od dobrosrčnih ljudi. Zato ponovno apeliramo: pomagajte, ljudje božji.

USTANAVLJAMO DRUŽBO SV. JOŽEFA

Že zadnjič nam je eden naših naročnikov nasvetoval, da to družbo ustanovimo. Bila naj bi družba — udruženje podpornikov lemontskega semenišča. Semenišča, ki bi stavil za prvo nalogo, da pridobiva slovenskemu narodu mlade misijonarje, ki bodo lahko ljudi v slovenskem jeziku spovedovali in bodo lahko tudi v slovenskem jeziku ljudem oznanjevali besedo božjo po misijonih in drugih farnih pobožnostih.

Člani te družbe bodo vsi, ki ali gmotno ali duhovno z molitvijo podpirajo gradnjo tega slovenskega semenišča.

Družba bo poznala:

1. DUHOVNE ČLANE, ki bodo z besedo in molitvijo podpirali to stvar.
2. AKTIVNE ČLANE, ki darujejo deset dolarjev na leto ali v obrokih.
3. ČASTNE ZIDARJE, ki bodo darovali po petnajst ali dvajset dolarjev, ki jih lahko plačujejo tudi v obrokih.
4. ČASTNE IMEJITELJE lemontske farme. To bodo taki, ki bodo darovali 25 ali 50 dolarjev.
5. PATRONE SLOVENSKEGA SEMENIŠČA v Lemontu. To bodo taki, ki so ali bodo darovali po sto dolarjev.
6. USTANOVNIKE LEMONTSKE USTANOVE, ki bodo darovali 200 dolarjev ali več.

DOLŽNOSTI DO TEH ČLANOV OD NAŠE STRANI.

Vsak mesec, prvo sredo, bomo opravili peto mašo pri altarcu sv. Jožefa, za žive in mrtve dobrotnike našega samostana.

Sodeležni bodo člani te družbe vseh molitev, obhajil in spominov pri maši. Te molitve bodo opravljene po namenu darovavcev.

V novem samostanu bo v gostinjski sobi ta-

bla z imenikom vseh, ki so darovali tekom let večjo svoto denarja.

Altar sv. Jožefa v novem samostanu bo nosil tablico z napisom: V spomin vsem dobrotnikom članom družbe sv. Jožefa.

SV. JOŽEF BO POMAGAL.

Patron tesarjev, zidarjev in graditeljev je. Upamo in molimo, da bo tudi nam zvest priprošnjik v naši veliki zadevi in da bo vzel vse člane svoje družbe v posebno varstvo. Molimo, da bi jim izprosil posebno srečo, posebnega zdravja in srečne zadnje ure.

POMNITE.

Člani postanejo takoj vsi tisti, ki so že darovali v ta namen in prejeli bodo tekom prihodnjih dni potrdilo prejema denarja in drobno sprejemnico v to družbo. Ostalim, ki bodo svoje darove direktno poslali sem v Lemont, bomo pa poslali sprejemni listič po pošti. Ravnotako prejmejo vsi tisti, ki so po zastopnikih in kolektorjih darovali sprejemni listič od tukaj, iz Lemonta.

DA NE POZABIMO.

Prelepa hvala vsem zbiravkam in kolektorjem našim po Chicagi za prijaznost, da so prevzeli osovraženo in neprijetno službo zbiranja. Premnogo jih je, da bi še imena omenjali. Naj jim bo na tem mestu izrečena najlepša zahvala. Bog Vam plačaj.

Hvala najlepša vsem šentštefanskim otrokom domače šole, ki so na pobudo naših dobrih sestra pri sv. Štefanu nabrali 2500 centov, kar je tudi prelepa svota, toliko bolj dobrodošla, ker prihaja od mladcev in mladenk naših, cveta naroda.

In nazadnje zahvala družini Andrew Jenčič, ki je zadnje dni darovala nov karpeta za našo drobno cerkvico, v vrednosti 60 dolarjev.

OO. FRANČISKANI,

P. O. Box 608, Lemont, Ill.

V FOND ZA ZIDANJE DAROVALI

CALIFORNIA—

Palo Alto — M. Tomc \$1.00

San Francisco — Po \$200.00: Rev. F. Turk. — Po \$5: A. Judnich, J. Bartol. — Po \$1.50: K. Govednik. — Po \$1: L. Sporar.

COLORADO—

Denver — Po \$10: Rev. J. Judnic. — Po \$5: M. Blenkush,

Leadville — K. Kambich \$2.

Pueblo — Po \$10: F. Gnidica. — Po \$5: M. Bozich. — Po \$.50: J. Jartz. — Po \$2: F. Novak. — Po \$1: Mr. Klobuchar, Mrs. Skiff. M. Zupan.

Crested Butte — Mr. in Mrs. Joe Sedmak, Mr. in Mrs. Tony Matkovich, Mr. in Mrs. Martin Versuch & Family. — Po \$1.50: Mr. in Mrs. Rudolph Sedmak. — Po \$1: Mr. John Sedmak, Mr. Joe

Sedmak Jr., Mr. John Sukle Sr., M. William M. Starika, Mrs. Paul Panian, Mrs. Martin Tezak, Mr. in Mrs. Frank Yelenich, Mr. in Mrs. Martin Kuretic, Mr. in Mrs. Geo. Spehar, Mr. in Mrs. Frank Slogar, Mr. John Evanetich, Mrs. John Skoff, Mr. in Mrs. Joe Sporcich, Mr. in Mrs. Luka Panian, Mr. in Mrs. Mike Perko. — Po 75c: Mr. Matt Zakrezsek. — Po 50c: Mr. in Mrs. John Rozich, Mr. Mike Panian, Mr. in Mrs. John L. Byouk, Mr. in Mrs. Phillip Yaklich Sr., Mr. Jake Spehar, Mr. in Mrs. Joe Tezak, Mrs. Martin Sporcich, Mr. in Mrs. Paul Panian Jr., Louis Yudnich, John Yudnich, Rudy Yudnich, Mr. in Mrs. Louis Yudnich, Mrs. Amelia Russ, Mr. in Mrs. John Kapushion, Mr. Joe Pasic Sr., Mr. in Mrs. Frank Caricato, Mary Funero, Mrs. Ann Bear, Mrs. John Sunich, Mr. in Mrs. Pete Stimac, Katherine Verzuh, Mrs. Barbara Maglich. — Po 25c: Mrs. John Volk, Mrs. John Kochevar, Mr. Tony Byouk, Tony Stefanic, Mr. in Mrs. Joe Caricato.

Canon City — Po \$5: Slov. Zenska Zveza Podr. 66.

ILLINOIS—

Chicago — Po \$400.00: Slov. Popd. Društvo sv. Mohorja. — Po \$50: Mr. in Mrs. Leo Jurjovec, Mr. in Mrs. J. Petrovcic, V. Rojko. — Po \$30: Mr. Marko Galovshek. — Po \$25: Mr. in Mrs. A. Bogolin Sr., Mr. in Mrs. F. Vidmar Sr., Mr. in Mrs. F. Vidmar Jr., Mr. in Mrs. Gabriel Puhek, Mr. in Mrs. Frank Pappesh, Mr. in Mrs. Math Kremesec, Mr. in Mrs. J. Spillak, Šolski otroci od sv. Štefana, Dr. sv. Alojzija št. 47 KSKJ, Dr. sv. Neže št. 826 W. C. of F., Neimenovana. — Po \$20: Mr. in Mrs. J. Pichman, Mr. in Mrs. Frank Grill. — Po \$15: Mr. in Mrs. Steve Zabcic. — Po \$10: Dr. sv. Ane št. 170 KSKJ., Dr. Marija Cist. Spočetja št. 211 Mr. in Mrs. Jos Sluga, Mr. in Mrs. Edward Sinko-KSKJ., Mr. in Mrs. J. Kocevar, Mr. John Mesec, vec, Anna Ahacic, Mr. in Mrs. Zupan, Mr. in Mrs. Senica, Mr. in Mrs. Zunic, Mr. in Mrs. Demsar, Mr. in Mrs. Jos. Kukman, Dr. John Zavertnik, Anna in Anton Kukman, Mr. in Mrs. Anton Tomazin Jr., Mr. in Mrs. Louis Zefran, Mr. in Mrs. Jos. Perko Sr., Mrs. Agnes Ferenchak, Mr. in Mrs. Jelenic, Mr. in Mrs. Frank Kozek, Mr. in Mrs. Louis Darovic, Mr. in Mrs. J. Stimetz, Mr. in Mrs. Mike Trinko, Mohar Family. — Po \$6: Mr. in Mrs. Tomazich. — Po \$5: Dr. sv. Terezije DSD., Dr. sv. Ivana DSD., Mr. in Mrs. F. Shiffler, Mr. John Duller, Mr. in Mrs. J. Ude, Mr. in Mrs. Grum, Mr. in Mrs. J. Judnich, Mr. in Mrs. Martin Miller, Mr. Nick Kutin, Mr. in Mrs. J. Toplak, Mr. in Mrs. Nahtigal, Mr. in Mrs. Martin Senica, Mr. in Mrs. Math Grill, Mr. Alfonse Asich, Ursula Herbeck, William Lakovich, Mr. in Mrs. Peter Prah, Andrew Poljack, Mr. in Mrs. Justin Pavlin, Frank Zupancich, Jacob Kranjc, Margaret Kranjc, Frances Prah, Frank Katich, Mrs. Kaiser, Mr. in Mrs. Madic, Mr. in Mrs. John Mladic, Mr. in Mrs. Louis Nعيمer, Mr. in Mrs. J. Mlakar, Mr. in Mrs. F. Ribich Jr., Mr. in Mrs. F. Primozich, Mr. in Mrs. Geo. Lah, Kerzich Family, Mr. in Mrs. Carl Boncha, Mrs. Theresa Sinkovec, Mrs. Frances Starman, Frank

Gyorkis, Mr. in Mrs. Borstnik, Mr. in Mrs. F. Banich, Mr. in Mrs. Margetich, H. Vicich, Mr. in Mrs. L. Winter, Mr. in Mrs. J. Zeleznikar, Mr. in Mrs. Math Kregulj, Mr. in Mrs. Stonich, Mr. in Mrs. Petan, Mr. in Mrs. Lagen, Mr. in Mrs. Jos. Zorko, Mr. in Mrs. Jos. Beribak, Mr. in Mrs. Martin Gabor, Mr. in Mrs. Martin Foys Sr., Mr. in Mrs. Peter Coff, Mr. in Mrs. Anton Banich, Mr. in Mrs. J. Stayer, Mr. in Mrs. Lawrence Neufeldt, Mrs. Anna Koren, Mr. in Mrs. Law. Korenchan, Miss Mary Nartnik, Mr. in Mrs. J. Fabijan, Mr. in Mrs. Leo Mladic Sr., Mr. in Mrs. Nick Simec, Mr. in Mrs. F. Ribich Sr., Mr. in Mrs. Victor Rojevsky, Mr. in Mrs. Martin Blaj, Mr. in Mrs. F. Puklavec, Mrs. Frances Sardoch, Mr. in J. Starc, Tony Zorman, Mr. Frank Bicek, Mr. in Mrs. Max Omerzel, Mr. in Mrs. Jos. Osterman Sr., Mr. in Mrs. Anton Bahor, Mary Pogacnik, Mr. Peternel, Mr. Nick Mavrin, Mary Praportnik, Louis Bobich, Mr. Math Turzich, Mary Kurrent, Mr. in Mrs. Oblak Sr., Mr. in Mrs. J. Korenchan, Mr. in Mrs. Kahover, Mr. in Mrs. Steve Ritlop, Mr. in Mrs. Rudy Jerin, Mr. in Mrs. Matt Tomse, Mr. John Habjan, Mrs. M. Klaczinski, Andrew Wilcovsky, Fannie in Anna Muha, Katarina Kenig, Mr. in Mrs. Jerry Kepic, Mr. in Mrs. Jos. Golob, Mr. in Mrs. J. Kosir, Mr. in Mrs. Golenko, Mrs. Johanna Poglajen, Math Cerar, Mr. in Mrs. J. Lukanic, D. D. Schultz, — Po 4.00: Mr. in Mrs. Edward Thoren, Andrew Strazishar, Mr. in Mrs. Anton Wencel. — Po \$3.00: Mr. in Mrs. Bernard Rom, Mr. in Mrs. Steve Salay, J. K. Tavern, Louis Bregantic, Frank Rozich, Anton Mehlin, Anna Basha, Anton Dolinar, Anton Zidarich, Mr. in Mrs. Pirc, Mr. in Mrs. Pintar, Mr. in Mrs. Gregorich, Anton Horvat, John Cigan, Margaret Wolsich, Mr. in Mrs. Louis Anzele, Dr. Ray Olech, Mr. in Mrs. Ant. Ule, Mr. in Mrs. John Sajovic, Mr. in Mrs. J. Jerich, Anthony Jusina, Mr. in Mrs. Mike Kaucic, Mr. in Mrs. F. Strupek, Mr. Steve Kellenc, Caroline Pichman, Mr. Gregor Micketic. — Po \$2.50: Mr. in Mrs. Jos. Kobal, Mr. Math Martinowicz. — Po \$2.00: Dominic Jezierwy, Mr. in Mrs. J. Prah, Mrs. Smyth, Mr. Martin Rangus, Mrs. Albina, Mr. in Mrs. J. Lajner Mrs. Jenskovec, Mr. in Mrs. F. Possedi, Mr. in Mrs. Jos. Merlak, Mr. in Mrs. Geo. Simec Jr., Mr. in Mrs. J. Turner, Mr. Geo. Weselich, Jennie Slabe, Mr. Fr. Kosak, Mr. in Mrs. Kobal, Mr. in Mrs. Volk, John Poljak, Mary Narobe, Victor Gregorin, S. Tomazewski, Raymond Erdeck, Frank Mesec, Jack Schwab, Math Baskovec, Jos. Cerjanc, Frank Vavpotich, John Falle, Mrs. Ursula Skoflanc, Mr. in Mrs. Edward Kerzicnik, Mrs. Rupar, Leo Gurtowski, Mr. in Mrs. Peter Cemazar, Mr. in Mrs. Grosko, Mr. Jos. Racic, Victor Simunic, Theresa Tampa, Valentine Starman, Anna Jordan, Steve Balzec, Mr. in Mrs. Pintar, Mr. Henry Kolman, Mr. Martin Ivanshek, Mr. in Mrs. J. Shiffler, Mr. Jacob Muha, Theresa Kocine, Mary Benedict, Mr. in Mrs. J. Terselich, Mr. in Mrs. J. Gottlieb, Mr. in Mrs. A. Bogolin Jr., Mr. in Mrs. Joseph Kravcar, Mr. Anton Tomazin Sr., Mr. in Mrs. Grimsich, Mrs.

Mary Koporc, Mr. in Mrs. Jos. Skoflanc, Mr. in Mrs. Jos. Oblak Jr., Mrs. Umek, Mr. in Mrs. Martin Foys Jr., Mrs. Zugelj, Josephine Meden, Mr. in Mrs. Ant. Krapenc, Mr. in Mrs. Rudy Ferenchak, Mr. in Mrs. Lovsin, Andrew Muha, Mr. in Mrs. Jos. Stefanc, Law. Rasp, Fannie Potokar, Paul Paranich, Mrs. Stritar, Andrew Kozelj, John Stefancich, Mr. Jos. Jenskovec, Mr. in Mrs. And. Breclnik, Fr. Vidmar, John Kusar, Angela Simec, Anton Cucnik, Martin Mihelic, Josephine Hocevar, Mike Koren, Mrs. Cath Kolar, Mr. Mike Hozian, Mr. Frank Roth, Mr. in Mrs. Dolenc, Mr. in Mrs. Dosch, Mr. in Mrs. William Arbanas, Mr. in Mrs. Geo Husich, Mr. in Mrs. J. Kerzicnik, Mr. in Mrs. J. Senica, Mary Skrjanc, Mr. in Mrs. Mike Kerzicnik, Mr. in Mrs. And. Glavach, Mr. in Mrs. F. Starc, Wilma Habizen, J. J. Bicek, Mr. in Mrs. J. Jurkas, Mr. in Mrs. Jasbec, Mr. in Mrs. Rud. Schroef, Mr. in Mrs. Dolmovich, Mr. in Mrs. L. Duller, Mr. in Mrs. Stanley Kozek, Mr. in Mrs. J. Bogolin, Mr. in Mrs. Ant. Kremesec Mr. in Mrs. Louis Majcen, Anton Farkas,, Math Zugich, Mr. in Mrs. Anton Tasic, Math Arbanas, Mr. in Mrs. Louis Kovacic, Mr. in Mrs. Jos. Zugich, Mr. in Mrs. Nemanich, Mr. in Mrs. Kambich, Mr. in Mrs. Fr. Poldan, Mr. in Mrs. M. Vouri, Mr. in Mrs. Ivan Racic, John Zefran. — Po \$1.50: Joseph Brencic, Mr. Fr. Urek, Mr. in Mrs. J. Foys. — Po. \$1.00: Mrs. Rose Banich, Mrs. A. Leap, Jacob Habjan, Frank Koren, Andrew Koren, Steve Kolenko, Charles Kapel, Jos. Lasich, And. Strazishar, John Duller, Peter Prah Jr., Mr. Cambic, Angela Volk, Mrs. Mohoric, Frank Vihtelich, Math Debelak, John Primozich, Frank Pelko, Anton Jankovic, Antonia Pelko, Frances Jalovec, Anna Zalar, John Kosak, Fr. Kosak, Dominic Winter, Peter Herbeck, Frank Grad, Anna Bedencic, Prah Ludwig, Anton Beribak, Joe Cernivec, Math Gerdesich, Jos. Sustarich, Catherine Boharich, Mike Zorko, Rudy Hocevar, Mr. Jos. Rupar, Mary Mravlja, Roman Possedi, Mary Potochnik, Mrs. Drescek, Louis Roschay, Jos. Stajerjerk, Mr. in Mrs. Fabian, Frank Kobal, Mike Kustec, Louis Setina, Mary Beton, John M. Sajovec, John Dedic, John Bogolin, Ignatz Wicic, Anton Gaznik, Mr. in Mrs. Pogalajen, Mr. Rabetz Sr., Andrew Cieblinski, Mr. in Mrs. Rakovec, Leo Cernet, Frank Tomazich, John Gerdovich, B. Kellenc, Mr. in Mrs. Brodarich Sr., Mr. in Mrs. Brodarich Jr., John Pasdertz, Mrs. Bibich, Mrs. Mikus, Otto Tekautz, John Ferenchak, John Kostric, Jos. Chernich, Cath Klmenic, Martin Persa, Jos. Terdin, John Oman, Melvin Jurich, John Zbasnik, Frank Pernen, Catherine Prepodnik, William Leben, Cyril Pichman, Ursula Zupancich, Paul Cerar, Frank Marley, Cath. Marovich, Mr. in Mrs. Louis Stanger, Mrs. Clara Vrasich, Mr. in Mrs. J. Tuzak, Mr. in Mrs. And. Kaucic, Mr. in Mrs. Jos. Zihlerle, Mr. in Mrs. Mirtich, Mrs. Anna Orlevetz & Son, Mr. in Mrs. Slaby, Mr. in Mrs. J. Glavach, Mr. Steve Utrosa, Mr. in Mrs. Elmer Lenzi, Mr. in Mrs. McLaren, Miss Anna Starc, Louis Mohar, Mr. Steve Stoukal, John Kregul, Jennie Welser, Mr. in Mrs.

Zokal, Anton Pavlich, Mr. in Mrs. J. Chernich, Mr. in Mrs. Stan. Benda, Mr. in Mrs. Jos. Frank, Martin Jurkas, Mabel Bonds, Fr. Karun, Mike Haklin Jr., Frances Stainko, Jos. Zibert, Mrs. Mary Horzen, Mr. in Mrs. Jos. Racic, John Zvezich, Mr. in Mrs. Walter Smyth, John Kokalj, J. Zakoshek, Mary Wider, Kerzicnik Family, Edward Duller. — Po 50c: Mr. in Mrs. Meglich, Mrs. Busa, Josephine Pelko, Anton Kovacic, Anna Horzen, Rose Makovich, Mrs. Kacic, Mary Wajda, Edward Kraus, Joseph Znidaric, Theresa Horvath, Mr. in Mrs. And. Glavach Jr., Mrs. Louise Babin, Anna Brun-ske, A. Stearney, John Bednarcich, John Tomse, Mrs. L. Nowich, Margaret Cernich. — Po. 25c: Anton Zupancic, Angeline Tichacek.
 Joliet — \$1000. Glavni Odbor KSKJ. — Po \$25: M. & A. Ursich. — Po \$20: Michael Hocevar. — Po \$5: F. Dornik — Po \$1: J. Pirc, A. Turk. — Po \$10: Družina Lavric, J. Lavric, P. Lavric.
 La Salle — J. Rogel 2.00.
 Lemont — W. Martin \$25.00; J. Fraus \$10.00.
 Oglesby — Slov. Ženska Zveza Podr. 89, \$5.00.

KANSAS—

Cherryvale — Po \$50: Družina Stepanich. — Po \$1: J. Stepanich, F. Stepanich, M. Stepanich, E. Stepanich.
 Kansas City — Po \$20: B. Malnar, M. Dracar. — Po \$1: M. Bendey, A. Zakrajsek.
 Scammon — Po \$2: M. Spendal.

MICHIGAN—

Calumet — Po \$5: J. Stukel.—Po \$2.50: K. Kastelc.
 Detroit — Po \$6: J. Judnich. — Po \$5: Mrs. Mike-tich.
 Monroe — Po \$2: L. Voncina.
 Newberry — Po \$5: J. Kozian.
 Rapid River — Po \$10: Rev. F. Scheringer.
 South Range — Po \$2: M. Prebelich.

NEW YORK—

New York City — Po \$5: J. Peterka. — Po \$4: F. Selak.
 Brooklyn — Po \$10: Dr. sv. Jožefa št. 57 KSKJ.

OHIO—

Burton — Po 25c: L. Adamic.
 Cleveland — Po \$20: J. Kocin. — Po \$15: Družina Kness, A. Marinshek. — Po \$10: M. Leskovec, F. Marolt, F. Novak, Dr. sv. Helenešt. 193 KSKJ. — Po \$5: M. Cook, F. Kriznik, Frank Hocevar, J. Ponikvar, F. Jenko, Mr. in Mrs. Tutin, K. Gerbec, A. Ponikvar, Mr. in Mrs. Asseg, J. Lewis, J. Gornik. — Po \$2.50: M. Purnoznik. — Po \$2: A. Skolar. — Po \$1.50 J. Arko, F. Pirman. — Po \$1: J. Urbancic, F. Cimmerman, S. Stefanic, A. Jarc, J. Bradac, F. Skulj, M. Mihelic, J. Koncan, F. Vilar, A. Perse, M. Metek, J. Treck, J. Brodnik, A. Jaksetic, družina Kolar, K. Ropasky, J. Hocevar, M. Asnovar, J. Rozic, M. Straus. — Po 50c: J. Vidmar, M. Brinc, K. Germovsek, Mrs. Loncar, A. Kocic, T. Skerjanc, J. Pisek.
 Bedford — Po \$1: Mr. in Mrs. Gregoric.
 Maple Heights — Po \$10: A. Fortuna.
 Madison — Po \$5: Rev. L. Virant.

(Dalje prih.)

POVEST O SVETI NEŽI

Fra. Martin OFM.

(Dalje)

SLEPA SIROTA.

STARI Fabij je premišljeval in premišljeval, kdo da bi bil tisti, ki si ga je izbralo Nežino srce. Mislil je na tega, mislil na onega, pa le ni šlo. Posebno ga je spravljal v zadrego krasni, dragoceni lišp, o katerem je govorila. Nobeden mladih Rimljanov ne premore kaj takega, to je vedel; pa tudi bi bil gotovo zvedel, ko bi si bil kdo naročil takih dragocenosti. Kaj, ko bi bil Fulvij? Vsak dan kaže nove, krasne bisere; on bi ji mogel podariti kaj takega. Tudi pri obedu je zapazil, kako je Fulvij zaljubljeno pogledoval Nežico — gotovo, Fulvij je oni izvoljenec! Kar sklenil je, da po svoji moči pospešuje to reč.

A zapustimo sedaj naše imenitne goste . . .

Čez nekoliko časa stopi Sira v malo sobico pri velikih vratih, kjer so nekateri sužnji smeli sprejemati svoje prijatelje; v roki nese pokrito pletenko. Ko odpre duri, priskaklja ji naproti deklica, kakih šestnajst ali sedemnajst let stara, kaj revno in vendar snažno opravljena. Veselo objame Siro, z obrazom tako veselim, tako prijaznim, da kdor bi jo bil videl, ne bi bil uganil, da njeno oko še nikdar ni gledalo milih solčnih žarkov.

“Vsedi se, draga Cecilija,” prijazno nagovori Sira slepo sirotico; “prav gosposkih jedi sem ti danes prinesla, gotovo ti bo dobro dišalo.”

“Kaj je to? Saj mi vsak dan diši.”

“Danes mi je dobrotna gospodinja poslala od lastne mize prav izbranih jedi — tu je imaš!”

“Zakaj jih pa nisi sama použila, ljuba sestra? Saj so bila jedila namenjena tebi, ne meni.”

“Da ti povem resnico: veliko bolj me veseli, če tebi napravim veselje, kakor če bi sama jedla.”

“Tega pa nikakor ne, draga Sira! Saj je božja volja, da sem uboga. Po njegovi volji se mi je ravnati. Rada sprejemam od tebe tvoja jedila, ker vem, da mi jih podeluje iz zgolj kr-

ščanske ljubezni sirota kot sem jaz sama. Bogatih jedil ne maram in tudi obleke bogatim namenjene ne. Saj me Bog ljubi ravno tako ali pa še bolj, kakor če bi bila bogata. Zato hočem raje z Lazarom ležati pred durmi kakor z bogatinom sedeti pri bogati mizi.”

“O, koliko popolnejša, koliko modrejša si nego jaz, ljubo dete! Naj se zgodi po tvoji volji — ta jedila nesem tovarišicama. Le počakaj, kmalu ti prinesem navadnega kosila.”

Sira stopi pred tovarišici ter jima poda srebrno skledico . . .

Zopet hiti k svoji slepi prijateljici, katera je bila z jedjo ravno pri kraju in jo je že željno pričakovala. Sira prinese vode in kakor vsak dan začne ji tudi danes po lepi krščanski šegi umivati roke in noge, jo česati in ji ravnati lase, kakor bi bila ubožica njeno lastno dete. Kdor bi ji pogledal v prijazni, mili obraz, ali slišal rahle besede, katere je govorila sirotici, kdor bi jo videl, kako se skrbno suče okrog deklice, gotovo ne bi mislil, da je to sužnja, ki streže siroti. Mati je to, ljubeča mati, bi rekel, ki oskrbuje svoje edino dete. Pa tudi deklica, kako srečna je bila in kako vesela! Kakor hčerka v materinih rokah!

Ravno se Neža bliža vratom, Fabiola jo spremlja. Odgrnivši zagrinjalo zagleda v sobi Siro in slepo sirotico. Pomigne Fabioli, naj stopi bliže in bo tiha. Jako je ganil ta prizor ponosno Rimljanko. Ni verjela, da bi se tujki mogli ljubiti. Nji, kakor sploh Rimljanu in Grku, ljubezen, nesebična ljubezen, ni bila znana. Obrne se v stran. Solza ji zaigra v očeh.

“Jaz grem, Nežica! Malo prej mi je pokazala ta tujka, da imajo tudi sužnji zdravo, bistro pamet, sedaj pa mi kaže svoje srce, usmiljeno, blago srce! Ko si me poprej vprašala, če ne ljubim sužnje, sem se čudila tvojim besedam. Sedaj ti rečem: Siro bi skoraj lahko ljubila. Kar žal mi je, da sem jo dala tebi!”

Fabiola se vrne, Neža pa stopi v sobico.

“Aha, Cecilija, zasačila sem te. To je tedaj tvoja prijateljica. To so tista jedila, ki ti tako diše, da se mojih nikoli ne dotakneš. Če bi tudi jedila ne bila boljša, to vidim, da ti Sira lepše streže kot bi ti mogla jaz.”

“Nikar tako ne govorite, ljuba Neža,” odgovori slepa deklica. “Res so ta jedila boljša, res. Vi imate vsak dan sto in stokrat priliko, da pokažete svojo radodarnost in usmiljenje.

Siromašna sužnja ne more tega, razen če najde še bolj ubogega in še bolj zapuščenega človeka nego je ona sama. Taka sirotica sem jaz. Glejte, ta misel daje mojemu kosilcu tako veliko vrednost.

“Resnico govoriš. Zares mi je jako ljubo, da te najdem tu. Tudi tebe bo osrečila novica, ki jo bom povedala Siri. Veš, Sira, tvoja gospodinja mi je dovolila, da boš odslej pripadala meni. Jutri pojdeš z menoj. V moji hiši boš prosta in mi boš draga tovarišica.”

Cecilija od veselja poskoči in objame Siro. “Izvrstno! Kako srečna boš sedaj, ljuba Sira!”

Vse drugače je Sira sprejela novico. Nekak nemir se je je polotil in jecljaje je spravila iz sebe:

“Oj, draga gospodična, kako ste dobri, da se spominjate uboge stvarce. Toda ne zamerite mi, če vas prosim, da bi smela tukaj ostati. Zagotavljam vas, da sem prav srečna, kjer sem.”

“Kako vendar to, da hočeš ostati?”

“Zato, ker je najbolje, da ostanemo v tistem stanu, ki ga nam je Bog odločil. Res, nisem v tem stanu rojena, drugi so me naredili za sužnjo — — (premolke in solze se ji udero). Iz tega spoznavam, da je božja volja, da mu služim v tem stanu. Kako bi se torej odtegovala temu poklicu?”

“V tem ti lahko ustrezem,” odgovori Neža živo. “Če ti je tako ljubše, te pa ne bom oprostila. Moja sužnja boš torej — tako ne boš premenila stanu.”

“Tudi to ne more biti,” smehlja je odgovori Sira, “ker nam veli naš apostol: ‘Bodite podložni gospodarjem z vsem strahom, ne le dobrim in krotkim, ampak tudi čemernim.’ Ne trdim, da je moja gospodinja taka, pa vi, draga gospodična, bi bili le predobri zame. Kje bi bile moje nadloge, kje moje zasluge, ko bi živela pri vas! Vi ne veste, kako sem jaz prevzetna in ponosna; ko bi mi ne bilo ničesar trpeti, se bojim, da se zopet oglase te strasti.”

Neža se čudi taki kreposti in še bolj si zaželi Siro. “Vidim, da te ne premore lastni dobiček, narediva torej drugače. Imela te bom pri sebi, da mi boš za zgled! Tega mi menda ne boš odrekla?”

“Oj, saj vas poznam, da niste sebični,” odgovori Sira. “Naj vam povem svoje misli. Glejte, kako blago dušo ima Fabiola, kako bistrega uma je! In koliko še drugih prednosti, ki bi se

svetile kot biseri, če bi jih obsijala luč prave vere! Glejte, ali bi ne bila to izvrstna kristjanka?”

“Če je taka, pa le ostani,” vzklikne Neža navdušeno. “Bog ti pomagaj! Ali imaš kaj upanja?”

“Imam — to je moja molitev noč in dan. To je vedna moja misel, to je namen mojega življenja. S ponižnostjo, stanovitnostjo in z besedami, kakor danes, jo bom skušala pridobiti. In če bi vse to nič ne izdalo, ostane mi vendar še en pripomoček.”

“Kateri?”

“Moje življenje. Res ima uboga sužnja malo upanja na mučeništvo, ali če pomislimo na hudo preganjanje, pride znabiti tudi taka stvarca na vrsto. Pa naj se zgodi po božji volji — vedno bo moje življenje pripravljeno za rešitev njene duše. Torej, gospodična, prosim, lepo prosim, pustite me, kjer sem!”

“Zmagala si, sestra Sira! Le ostani in ne imenuj me več gospodična. Le ostani, gotovo bo zmaga tvoja! Moja hiša je nevredna take blage duše!”

Služabniki naznanijo, da čaka Nežina nosilnica pred durmi. Poslove se. Imenitna gospodična, uboga sužnja in slepa sirota se poslovijo tako prisrčno, da bi se čudil, kdor bi jih videl. Mislil bi si: Glejte, kako se ljubijo kristjani!

NASPROTNI SKLEP.

Ko se je bia Fabiola poslovila od Neže, je odšla v svoje stanovanje. Pristopile so služabnice in ji stregle kot po navadi. Fabiola je pa danes ravnala ž njimi tako lepo in prijazno, da so se vse čudile. Ko odidejo, se Fabiola nasloni na mahki sedež. Kar ugleda bodalce, ki je ž njim ranila Siro. Zgrabi ga in nejevoljna vrže v kot.

Blizu sebe zagleda knjigo, ki jo je malo prej tako kratkočasila. Vzame jo v roko in skuša brati. Ali naenkrat se ji zazdi to branje strašno neslano in suho. Odloži knjigo in se prepusti razmišljanju o rečeh, ki so ji ravno prišle v glavo. Kako prijazno dete je Nežica, kako ponižna in preprosta v svojem vedenju. Kako modra in bistra v govorjenju. In kako je Fulvij danes pri obedu pogledoval lepo deklico. To niso bili njegovi navadni nesramni pogledi. Hinavsko in škodoželjno jo je pogledoval, kakor da kuje zahrbtno naklepe zoper mojo soso-

(Dalje na ovitku spodaj.)

MLADA SLOVENIJA V KANADI

St. George, Ont.

Minilo je leto dni, odkar nas je zapustil do-
bri in blagi mož Jože Vinčec. Bil je med nami
najlepši zgled pravega prekmurskega rojaka.
Odlikuje ga globoka vernost in izredna rado-
darnost. Za dobro stvar in za pomoč bližnjemu
je vsak hip pripravljen prispevati. To njegovo
dobroto še vedno občutimo mi Slovenci v Hamil-
tonu in okolici. On je bil prvi, ki je dal v svet
glas o nas in nam je preskrbel slovenskega mi-
sijonarja. Spoznal je bil potrebe naših ljudi v
duhovnem življenju. Ravnotako se je z vso
vnemo zavzel za naše društvo in tudi z darom
največ prispeval, da se je začelo organiziranje.

Zavedamo se, koliko hvaležnosti smo mu
dolžni za njegova dobra dela med nami. Naj mu
bo Gospod plačnik za vse. Pozdravljen, dobri
Jože, pozdravljen tja v domovini od Tvojih lju-
bih rojakov v Kanadi.

Ko to pišem, sem ravno brala zadnjo šte-
vilko Ave Marije in sem videla, da se naš Jože
iz domovine oglašča. Pošilja nam svoje pozdra-
ve. Vsak izmed nas jih je z največjim veseljem
sprejel. Sprejmite, dragi prijatelj, enako tople
pozdrave od vseh rojakov, ki se pogosto z lju-
beznijsko pogovarjamo o Tebi. Oglasi se še več-
krat in nam kaj povej, kako se godi doma Tebi
in vsem našim dragim. Pozdravi mi posebno mo-
jo mamo.

Tu pri nas imamo precej mrzlo zimo in sne-
ga dosti. Zapadel nas je tu na farmah tako, da
skoraj ne moremo nikamor. Prijetno je, ko nam
v takem času prinese pošta novice iz daljnega
sveta v listu, ki nam je tako ljub.

Dragi rojaki v Kanadi, brali smo tudi o na-
črtu očetov frančiškanov v Lemontu. Tudi mi se
ojunačimo in priskočimo na pomoč, kolikor kdo
Kanadi, naj se v vsaki odloči kdo in stopi okoli
more. Jaz kar pozivljem vse naše nasebine v
rojakov po darove za Lemont. Prepričana sem
da ne bo nihče odrekel vsaj majhnega daru. Tu
okoli nas je samo pet slovenskih farmarjev. Ni
veliko, pa sem prepričana, da ne bomo ostali za
drugimi. Kakor hitro bo mogoče, bomo poslali
svoje skromne prispevke. Saj sem prepričana,

da nam ne bo nikoli manjkalo, kar bomo poslali
za vzgojo nam tako potrebnega slovenskega
duhovniškega naraščaja. Saj smo tudi v starem
kraju vedno radi pomagali za versko stvar in
smo že mnogokrat spoznali, da zavoljo tega
nihče še ni škode trpel. Pokažimo tudi v tem
slučaju, da kanadski Slovenci nismo brez srca
za vero in Boga.

Zopet prihaja postni čas. Čas premišljeva-
nja in molčečega gledanja v lastno notranjost.
Spomin mi uhaja na tisto pesem, ki sem jo nek-
daj tolikokrat pela v domači cerkvi v postnem
času pred pridigo:

Le sem, o grešnik, pridi,
poglej Zveličarja,
na strašnem lesu križa
za te razpetega.
Njegovo sveto lice
je polno grenkih ran.
Ni skoro več spoznati,
premisli, o kristjan!

Od nog do vrha glave
je z ranami obdan.
Nikjer ni kože zdrave,
vsak ud je razdejan.
Le tvoji grehi krivi
so vseh teh bolečin.
Glej, zate dolg plačuje
na križu božji Sin.

Mary Baligač.

* * *

Toronto, Ont.

Aha, v zadnji številki Ave Marije so se pa
vendar zopet nekateri pokazali. Toda nič pre-
več bogato ni bilo. Seveda je zopet moja kriv-
da, ker sem imela tako kratek dopis. Ko bi bila
poprej to znala, bi bila napisala vsaj pet listov,
da ne bi bilo vsega skupaj samo za dve strani.

Vseeno pa moram povedati, da sem bila ve-
sela tistih dopisov, ker sem našla med dopiso-
valkami zopet eno novo sodelavko. To je lepo,
da se širi zanimanje za naš list in kanadski kot
v njem.

Sedaj pa mislite, da bom kaj posebno no-

vega povedala. Najprej naj rečem, da se bojim, da bom prepozna. Pozneje bom povedala, zakaj se nisem že bolj zgodaj spravila k pisanju. Preden pa oddam to pismo, želim, da bi se uredniku sanjalo o mojem pismu. Potem upam, da bo pustil dosti prostora v listu za ta moj dopis. Ako se bo drugače zgodilo, bo slabo zame, ker sem obljubila dosti dopisovanja.

Torej kaj je novega tu pri nas v Torontu? Prav nič, res ne, vse je pri starem. Dobili smo pa dva človeka več v nasebino, pa še dve deklici, kar me posebno veseli. To bo lep naraščaj za nas Slovence, kadar bosta dorasli. Seveda bo pa treba precej dolgo čakati.

No, zdaj pa tisto, kar me najbolj tišči. Tu imamo škrlatinko. Jaz sama sem že dva tedna zaprta v hiši in še dva tedna bom. Tudi na cesti ne smem. Lahko si mislite, kako je to težko za človeka kot sem jaz. Starejšim to ne dela težav, mi mladi smo pa v nevolji. Pa naj bo, tudi to bo minilo.

Zdaj sem pa že dosti povedala. Če bi vsak naročnik iz Kanade vsaj toliko pisal kot jaz, bi že ne zmanjkalo dopisov za naš kot. Povejte no še od drugod, kako se vam godi. Med drugimi že dolgo čakam na dopis Mrs. Baligač, pa ne vem, kaj so se dejali, da so tako tiho zadnje čase. Pa še drugi farmarji in majnarji se oglasite.

Regina Hajdinjak.

* * *

Kirkland Lake, Ont.

Brala sem v listu, kako je Večni popotnik hodil okoli grčevih hrastov in kako se mu je slabo godilo. Tudi jaz sem med takimi grčami. Kar naprej odlašam in pravim: Jutri, jutri. Zdaj je pa vendar enkrat tudi — danes. Zato pošiljam naročnino.

Tu pri nas so zmerom slabe novice. Večna vojska. Kamenje se ruši po rudnikih, kot bi kaponi pokali. Največ pobije tujerodcev, ki morajo na najbolj nevarnih krajih delati. Skoraj ne mine dan, da ni kake nesreče. Ko odhaja moj mož na delo, gledam za njim in si mislim: Morebiti ga ne bom več živega videla. Ravno tako se mi zdi kot v starem kraju ob času vojske. Ko so odhajali bratje in očetje na vojsko, smo molili zanje: Bog naj jih varuje! Prihajali so na dopust in spet odhajali. Gorje je bilo, toliko so trpeli. V takem položaju so naši rudarji.

Mislijo si kljub temu: Mogoče pa ne bo nič hudega. In gredo spet in spet v globino. So pa ti naši rudarji največji sužnji na svetu. Ampak drugega dela ni dobiti. Družine hočejo imeti jesti. Kriza je vedno večja. Upamo vseeno in si mislimo, da bo kdaj bolje. Pa še to bi želeli, da zopet pride k nam v maju naš misijonar, kakor je prišel lansko leto. Zdaj pa ni primeren čas za obiske, saj imamo 40 stopinj pod ničlo...

Mary Žagar.

* * *

Kirkland Lake, Ont.

Na tako odločen poziv gospodične Regine Hajdinjakove se pa res moramo odzvati. Saj smo tudi mi tu v Kirkland Laku zastonj iskali kanadski kotichek v januarski številki. Vem, da se podajam na težavno pot ko se spravljam pisati v list, pa naj bo v božjem imenu. Marsikak dopis se pričinja z vremenom, pa naj se še moj. Zimo imamo še precej povoljno, dasiravno smo imeli že parkrat po 50 pod ničlo. Ampak zdi se mi, da je starka zima poslala tak mraz tu pa tam le bolj za opomin, češ, če ne boste pridni, vam lahko kaj več takega preskrbim. Naše društveno življenje se je pričelo nekaj dramiti. Naši pevci se nekaj gibljejo. O Božiču in novem letu smo slišali lepo slovensko petje v tukajšnji cerkvi, da smo bili v duhu v domovini za morjem. Tako smo božične praznike še nekaj po domače obhajali. Le škoda, da nas to pot ni obiskal naš slovenski misijonar, kakor nas je lansko leto v tistem času. Upamo, da se bomo prav gotovo videli vsaj za veliko noč.

Od strani nekaj slišim, da se nam v kratkem obeta slovenska prireditev o priliki petletnice našega pevskega in dramatičnega društva. Tega se že naprej veselimo, da se bomo malo razvedrili in poveselili. Glede naše knjižnice se pa ne morem tako zelo pohvaliti kot se je pohvalila Regina v Torontu. Pri nas le bolj životari. Obeta se pa, da jo bomo povečali za kakih 50 knjig. Upam, da bo potem večje zanimanje, ko bo tudi večja izbira.

Za lemontsko zidanje bomo skušali tudi mi v Kirkland Laku prispevati kakšno opeko. Tega pa ne sme nihče pričakovati, da bi ravno mi največjo opeko poslali. Saj veste, kako je.

Sedaj pa pozdrav vsem prijateljem lista Ave Maria.

Jože Piškur.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Helena Somrak. — Spet bom malo napisala. Sporočam, da sem z velikim zanimanjem prebrala Koledar do zadnje strani. Vse se mi je močno dopadlo, najbolj pa popis Brazilije izpod peresa Matevža Leskovca. Ta mož nam mora še velikokrat kaj napisati. V decemberski številki Ave Marije pa piše Ignac Trukel, naj še kake pesmi pošljem v list, češ da tukaj na Eastu znamo vse mogoče pesmi. Tiste od sv. Aleša pa jaz že ne znam. Sicer sem brala življenjepis tega svetnika, pesem o njem mi pa ni znana. Ako jo kdo zna, naj jo pošlje. Ne bo ustregel samo Ignacu, ampak tudi meni. Namesto tega pa pošljem staro pesem o naših prvih starših. Seveda spet ne vem, kdo jo je zložil. Peli so jo stari ljudje. Jaz sem se je naučila od svoje rajne matere.

Sva enkrat po vrtu sprehajat se šla,
pa kača peklenska na drevju je bla.

“Le jejta, le jejta od tega sadu,
saj bosta, saj bosta jednaka Bogu!”

In Eva ga utrga, Adamu ga da,
tako sta, tako sta grešila oba.

Pa Bog jih pokliče: Adam, kaj pa je?
“Se tebe bojiva, oj, skrila sva se.”

In Eva zajoka: Oh, kaj bo pa zdaj,
na veke, na veke zgubila sva raj.

BARBERTON, OHIO.—Piše Jennie Skerl, zastopnica. — Noga se mi je že nekoliko zboljšala. Torej sem šla zopet malo okoli za list Ave Maria. Ljudje so me že kar pogrešali, ko me tako dolgo ni bilo. V nekaterih hišah so kar obstali in me dabelo gledali. Jaz sem pa dejala: Nič me ne glejte tako začudeno, saj sem res jaz. Ne mislite, da sem z onega sveta nazaj prišla. Potem so mi kar brž dali naročnino. So rekli: Tu imate, ko vas še vedno noga boli, da ne boste zastonj hodili. Tukaj so nekateri na-

ročniki zares tako dobri, da bi jim človek kar pol srca dal. Oh, Bog daj, da bi bili vsi taki! To je moja želja, ali ni tudi Vaša? (Oh, tudi naša, tudi!)

BIWABIK, MINN. — Piše Mary Delak. — Dovolite, da tudi jaz malo pokramljam. Najprej predlagam, da bi vsi naročniki dali našemu listu ime: Kraljica katoliškega časopisja. S tem je na kratko povedano, kaj jaz sodim o tem listu. Popolnoma sem prepričana, da tako lepega branja ne najdete nikjer. — Z velikim zanimanjem sem brala tudi lemontske načrte za zidavo novega semenišča. Zelo odobravam in rečem: Zadnji čas je že bil, da ste se odločili. Tudi jaz pošiljam majhen kamenček za bodočo zgradbo. Ravno ko sem do sem napisala, pride na obisk Mrs. Šerek in ji razložim, kakšnega dela ste se lotili. Takoj mi reče: Tudi jaz dam en tolar, pa skupaj pošlji. Takoj se je pokazalo, da nekoliko agitacije med drugimi ni brez uspeha. Dajte vsi drug za drugim agitirati za to podjetje in nabirati milodarov med znanci in prijatelji. Apeliram torej na vse naročnike: Pomagajte po svojih močeh, lemontska Marija Pomagaj ne bo ostala nikomur nič dolžna. Pozdrav!

NEW YORK, N. Y. — Piše Terezija Archul. — Po dolgem času se spet malo oglasimo iz New Yorka, da ne boste mislili, češ, tam so na naš Lemont že popolnoma pozabili. Sedaj se je začela tukaj naša sezona za delo. Zato pošiljam TRI NOVE NAROČNIKE za list Ave Maria. Ti so: Mrs. Tessie Kovach, Mrs. Math Curll in Mrs. Mary Galuk. Z Bogom. (Prav lepa hvala za tri nove, njim pa iskren: DOBRODOŠLE!)

STRABANE, PA. — Piše Miha Tomšič. — Prav prisrčno se moram zahvaliti mojim pomagačem pri prodajanju Koledarja. Vsi so sprejeli moje vabilo in poprijeli, da je bil uspeh prav lep. Pomagali so: Mr. John Pelhan, večletni zastopnik, Miss Frances Mohorčič, Mrs.

Mary Toplišek in Mrs. Helena Turk. No ja, tudi moje boljše polovice ne smem popolnoma izpustiti. Vsem prav lepa hvala. Zavedali ste se, da opravljate Mariji ljubo delo, ker je bila njena slika na čelu Koledarja. Ona vam ne bo ostala dolžna. Še kaj več bi pisal iz ene ali druge naselbine, pa moram najprej počakati, če bo ta moj dopis priobčen, zakaj potem bom šele vedel, da urednik zna brati mojo pisavo. Z Bogom in Marijo vsem! (O, pa ja znam brati, saj sem nekoč celo v šolo hodil. Tak zdaj pa le pero v roko! Kako je pa kaj s tistimi cigarami, ki na novi maši niso odjemalca našle . . . ???)

CRESTED BUTTE, COLO. — Piše Barbara Sedmak. — Prišel je vendar enkrat čas, ki sem ga težko pričakovala, da sem mogla stopiti kolektat za novo stavbo v Lemontu. Veliko potov je bilo, pa ko je končano, se vse pozabi. Samo da me niso ljudje od hiš podili. Pa me res niso. Imamo majno naselbino, pa vseeno smo lepo svoto skupaj spravili. Prav iz srca se zahvaljujem vsem, ki ste darovali. Bodite prepričani, da ne bo nihče bolj reven sedaj, ko je dal. Za našo naselbino je kar precej, ko pošiljamo \$35.50. Vsem pa želim, da bi jim prišla Marija Pomagaj ob zadnji uri na pomoč. (Prelepa hvala tudi Mrs. Sedmak, ki se je toliko žrtvovala.)

KRIŽEM KRALJESTVA KRIŽA

P. Aleksander Urankar.

Neverjetno.

Izrastki nasilnega kapitalizma: V Braziliji mesečno uničijo šest milijonov vreč kave, v naših Severnih Državah predelajo šest milijonov prašičev v umetno gnojilo, v Los Angelesu izlijejo dnevno 200.000 litrov mleka v morje in 600 tisoč krav zakoljejo samo zato, da se visoka cena masla obdrži na višini; v Kaliforniji vržejo poldrug milijon oranž v morje in v Kanadi sežgo mesečno 30 tisoč ton pšenice.

Obenem pa 5 milijonov ljudi samo v Ameriki sprašuje iz dneva v dan, kjé bodo dobili skorjo kruha . . .

Število Judov na svetu.

Toliko govorimo o judovskem vprašanju

danes, toliko pišemo o njem, da se čudoma sprašujemo: ali jih je kot listja in trave? Samo 17 milijonov jih je po vsem svetu, pa ti milijoni prekriče vse druge stotine milijonov človeštva. Od teh 17 milijonov jih živi 10 milijonov v Evropi, 5 milijonov v Ameriki, milijon v Aziji, 870 tisoč v Afriki in 30 tisoč v Oceaniji. V Nemčiji, središču judovskih modernih pogromov, jih je le 720 tisoč.

Krščanske občine v Palestini protestirajo.

Poglavarji palestinskih občin arabske ločine so naslovili na angleškega ministerskega predsednika poslanico, v kateri zelo grajajo poseganje Amerike v palestinsko vprašanje v prid Judom. "V imenu človečanstva, krščanstva in pravičnosti se sklicujemo na Vas, da ne dovolite, da bi nad Kristusovo deželo zavladovalo ljudstvo, ki ga je križalo."

Kaj bi rekel na to lepi spol?

Bereš v časopisu, da so v lanskem letu možje porabili za lepoticenje 30 milijonov več kot žene. Vsega skupaj so ameriški moški zabili za puder in žavbe nad 200 milijonov dolarjev. Pa se časih toliko usajamo nad nespametnim žentvom. Po statistiki je mož še bolj nečimeren. Vstane pa v srcu ob taki novici tudi misel: koliko bi se bil ta denar bolje porabil in obrestoval, če bi ga bili naložili na karitativne sklade.

Veličasten spomenik kongresa v Pešti.

Miss Brunswig, Američanka, je zgotovila načrte za veličastno baziliko v Budimpešti. Bazilika bi bila zidana v obliki križa in bi se dvigala v višino 660 čevljev. Ogri so načrt z navdušenjem sprejeli in bodo sedaj v parlamentu govorili o uresničenju te zamisli ameriškega dekleta. Najbolj se je zavzela za ta spomenik Sr. Marjeta šlahta, redovnica — obenem pa prva žena na poslanski klopi budimpeštanskega parlamenta.

Ime "Flanagan" zopet vzbuja pozornost.

Znano nam je to ime po duhovniku — rešeniku zapuščenih dečkov v Nebraski, tako imenovanem "Boys-townu". Zadnje dni zbuja pozornost to ime v mestu St. Joseph, Missouri. Živi ondi irska Američanka Evelyn Flanagan, ki vodi majhen zavod osirotelih očetov in mater. Na svoje stroške je skozi osem let oskrbova-

la lepo število starčkov in stark. V teh osmih letih je bilo 15 priletnih oseb krščenih in mnogo jih je v njeni hiši prejelo prvo sv. obhajilo. Pričela je sedaj akcijo, da bi družine tudi starčke in starke sprejele v hišo kot posinovljence in posinovljenke. Zakaj adoptirati le nebogljene otroke, ko bi bilo ravno tako krščansko sprejemati pod streho nebogljenе matere in očete?

Knjige na pisalni mizi pokojnega Pija XI.

Štiri knjige je pokojni sveti Oče vedno imel na svoji pisalni mizi. Sveto Pismo, Dantejevo "Nebeško igro", Manzoniјеvo "Zaročenci" in Annuarij Vatikana (Letno poročilo cerkve). Ta Annuarij je letos zelo obširen in nosi 1400 imen. Po tem poročilu zveмо, da ima Katoliška Cerkev seda 62 kardinalov in 14 patrijarhov, 59 zastopnikov ima Vatikan pri tujih vladah in 37 vlad po svetu ima svoje zastopnike v Vatikanu. Vsa Cerkev ima 219 metropolitских sedežev, 36 nadškofij in 935 škofij, obenem pa še 772 naslovnih škofij. V misijonskih deželah je 292 vikarijatov in 135 prefektur.

Liga spodobnosti (Legion of Decency) je oživela

Ameriški škofje so na skupnem zborovanju sklenili, da je treba oživiti ligo spodobnosti. Topot naj bi si vzela liga za cilj, da iztrebi golido nespodobnosti v časopisju, mesečnikih in tednikih. Vsak župnik naj bi bil glava krožku v svoji župniji, ki naj bi z besedo in peresom vršil svojo apostolsko nalogo, tako vneto, kot so ga vneto vršili pripadniki prvotne lige spodobnosti proti umazanim filmom. Podrobne načrte bodo škofje še posebe izdali, vsak v svoji škofiji.

Švica — vzor demokratične države?

Tako smo vedno mislili, dokler ni prišlo do neljubega spora radi treh, štirih jezuitov, ki so prišli v švico z drugimi dijaki vred iz Inomosta. Ustava švicarske države namreč prepoveduje kakoršnokoli javno funkcijo članom jezuitskega reda. Tako bodo morali ubogi jezuitski študentje spet romati. Nazijcem so bili na poti na zavodu "Canisianum", demokratičnim švicarjem pa v Sionu, kamor so se začasno preselili. Minister pravosodja bo sedaj odločal, kako rešiti to kočljivo "konstitucionalno" vprašanje.

Delavsko zborovanje za pospeševanje nedeljskega posvečevanja.

Decembra preteklega leta se je v Rimu vršilo četrto delavsko zborovanje za pospeševanje nedeljskega posvečevanja. Gibanje, ki je pod imenom "Missa Dominicalis" (Nedeljska maša) že razširjeno v 153 škofijah najrazličnejših dežel, je ustanovil lurški nadškof Gerlier v ta namen, da bi z molitvami, radijom, pridigami in tiskom ter drugimi propagandnimi sredstvi pospeševali posvečevanje nedelje. 24 velikih redov je že obljubilo, da bo sodelovalo.

Tudi čistka.

V zadnjem polletju je bilo v Rusiji zaradi verskega udejstvovanja izključenih iz komunistične stranke 6626 članov. Okrivili so se namreč s tem, da so večkrat obiskali cerkev, bodisi da so se udeleževali službe božje ali dajali krstiti svoje otroke. Večina obsojencev stanuje v velikih mestih.

Ob priliki 120 rojstnega dne Karla Marxa.

Za to obletnico je Jaroslavski, voditelj brezbožnega gibanja v Rusiji, objavil letak, ki podžiga k boju zoper vero. Zanimivo je, kar letak tudi omenja, da je v Sovjetski Rusiji še vedno 30 tisoč cerkva v varstvu cerkvenih občin, samo v Moskvi je še 18 cerkva z 82 duhovniki. Zadnji čas je glede teh občin prišel v veljavo dekret istega Jaroslavskija, ki določa, da smejo v kako versko zajednico vstopiti le nad 18 let stare osebe. Otrokom je udeležba pri cerkvenih prireditvah prepovedana. Starši, ki bi k temu svoje otroke silili, so strogo kaznovani. Za vsak cerkven prstor mora cerkvena občina plačati najemnino, ker je vse državna last, tudi za rabo zvonov, slik, preprog in posod morajo plačati visoko najemnino.

Roka brezbožnikov sega tudi na pokopališča.

Ruski občinski komisar je prepovedal, da bi smeli ljudje postavljati kakršnokoli spominsko ploščo ali kamen, ki bi spominjal, da je bil pokojni član verske občine. Kameni smejo nositi samo znamenja sovjetske Rusije, ali zvezde ali srpa ali pa kladiva.

Mehiški brezbožniki se vračajo z Rusije.

Vračajo se iz Rusije z diplomami, ki so jih prejeli na brezbožniških "semeniščih" v Sovje-

tiji. Nagovoril jih je mehiški rojak Fernandez, velik boljševik in jih pozival, naj brezpogojno vodijo naprej boj proti veri, če treba z silo zatirati vse najmanjše koreninice religioznosti. Priseči so morali zvestobo brezbožnim načelom in sovjetski Rusiji.

Čudne volitve.

50 tisoč njujorških otrok med šolskimi leti od 6 do 16 je oni dan glasovalo za najpopularnejše bitje na svetu. Zmagal je Roosevelt na prvem mestu, na drugem mestu pa Bog. Pri glasovanju na vprašanje, kdo je najbolj osovražen na svetu je dobil prvo mesto Hitler, drugo Mussolini, tretjo hudič, četrto Stalin, peto pa španski Franko.

Kongres maščevavnosti.

V Washingtonu so se 24. januarija sestali vsi časnikarji, ki so zagovarjali pomožno akcijo rdečim španjolcem. Sestali so se iz tega namena, da organizirajo maščevavno kampanjo proti katoliški Cerkvi, ki je tako plodovito zavračevala pomožno akcijo španskim boljševikom. Dejali so, da treba Cerkev pokazati vsem nekataličanom v Ameriki v najgrši luči, da spoznajo vsi, kako "zahrbtana" in "kvarna" je Cerkev v "demokratskih" vprašanjih.

"Varuj se, Cerkev".

Tako se oglašava svetla pisateljska zvezda Miss Thompson, ki je vneta zagovornica Rusije in ruske boljševiške misije. "Varuj se Cerkev Hitlerja, Frankota in Mussolinija, vso tvojo plodno kulturo ti bodo uničili." Čudno, ali ne, da je sedaj ta pisateljica tako zavezana za blagor Cerkve. Nikdar pa ni Cerkve svarila, ko je Rusija mandrala pravice in kulturo cerkva.

Španski ubežniki.

Od zadnjem pobegu so na vso sapo naši listi pisali, koliko španskih državljanov je proti Franku. Vse beži, beži čez mejo v Francijo. Beže, ker za Franka ne marajo. Toda tehtati je bilo te vesti z mirnim presojevanjem. Saj so le rdeči iz Rusije bežali čez mejo in ne španski državljani. Zgodovina bo Frankota še proslavljala kot španskega Washingtona.

Prostozidarji iščejo rešitve.

Prostozidarstvo že dalj časa preživlja krizo. Razkraja se samo v sebi, ker se je njegova

duhovna moč vsa razblinila, saj tudi njegov evangelij humanitarstva ali človekoljublja ne drži več dobro. Člani sami ne verujejo več vanj in je mnogo razporov v njihovih ložah. Tako daleč so prišli, da se že ogrevajo za združitev z drugimi religioznimi sektami, če že s katoliško cerkvijo ne. Neki francoski prostozidar je pred meseci celo papežu pisal in mu hotel dokazati, da med prostozidarstvom in cerkvijo ni nujnega nasprotstva.

Moderni pomen Tretjega Reda.

V Italiji tretjeredne skupščine zadnje časa zelo povdarjajo, da je moderna naloga Tretjega Reda — delo za mir. Zato so ustanovili stalno mašo za mir, ki se vsaki mesec opravi v rimski baziliki Santa Maria.

V Rusiji pa nočejo molitev za mir.

Ljudski komisariat za notranje zadeve je ravnokar izdal prepoved molitve za mir po vsej Sovjetski Rusiji, češ, da take molitve samo verski fanatizem podžigajo med ljudstvom.

Pridigal 5000-krat.

Rev. Henry Courtney, duhovnik in misijonar benediktinske opatiije je v 21 letih svojega duhovniškega delovanja dosegel rekord v pridiganju. Pridigal je v teh letih 5 tisočkrat.

Verni igravci

Zgodilo se je v Londonu, kjer je nastopala operetna kompanija Alan Turner. Mesto, da bi svoje poslušavce povabili za oder, kjer bi se seznanili z igravci in pevci, so jih povabili k maši v Noterdamski cerkvi, ki stoji sredi gledaliških zgradb.

Drug zgleden pevec in igravec,

je John Pane-Glaser, ki je član Chicago Civic Opera. V svojem prostem času razdeljuje ta umetnik katoliško literaturo po bolnicah, kolidvorih in hotelih. V Chicago imajo poseben odbor, ki mu načeluje neki Estes, s tem odborom ta pevec sodeluje. — Ta odbor lahko pokaže najlepše uspehe, saj imajo skoraj vsak dan en slusaj konverzije k naši veri v velikem špitalu "Cook County Hospital". Leta 1938 so razdelili 773.000 komadov raznih mesečnikov in listov, pamfletov in brošuric.

SVETI JOŽEF

Rev. Vital Vodušek

Ko so včasih v Palestini
se pomladi prebudile,
Jožef, tvojega imena
nikdar niso proslavile.

Danes pa pomlad ti vsaka
nove hvalnice prinaša;
letos naj med slavospevi
poje tudi prošnja naša.

Zgled najmlajšim: v tihem delu
skrit, ponižen Bogu služiš.
Včasih mi smo vse drugačni:
ti spet Bogu nas pridružiš.

Vzornik mož: nikdar ukrivil
nisi duše z ravne poti:
naših mož v teh krivih časih
naj nobena stvar ne zmoti.

Zgled družinam: zvest in moder
varno hranil dom si Bogu;
še pri nas zvestoba ista
vlada naj v domačem krogu.

Varuh Cerkve: v težkih časih
te ima za priprošnjika;
ko velike so bridkosti,
naj bo še pomoč velika.

Srečen v smrti: saj s teboj sta
vedno Jezus in Marija.
Nam pa vsi trije bodite
v zadnjem boju tovaršija.

Ko bodo pretrudne roke,
v zadnji vzdihljaj nam jih skleni
in potem nam v božjem domu
svojo slavo razodeni . . .

ŠPANSKA KALVARIJA V ŽIVI SLIKI

P. Hugo

Rev. Liberij Gonzales Mombela, 42 letni svetni duhovnik, je bil župnik v vasi Torrios, 50 milj severovzhodno od Madrida. Preden so rdeči zasedli njegovo župnijo, se je umaknil v sosednji Navalmares. A oni so ga iztaknili v njegovem skrivališču in privlekli nazaj v njegovo župnijo. Tam so ga najprej do nezavesti pobili. Ko je on ležal v nezavesti, so se posve-tovali, kako ga naj umore. Pa se nekdo spomni, kaj če bi vprizorili ž njim veliki teden. Predlog je bil soglasno sprejet.

Hitro so zbili skupaj velik križ. Ko se je duhovnik prebudil, so mu odvzeli obleko in mu križ naložili na rame. Nato so ga vlekli po vasi. Spotoma so ga bili s puškinimi kopiti in z bajoneti zbadali, da je bil ves v krvi. Ker je šlo že na noč, so ga vrgli v ječo. A prej so mu spletli trnjevo krono in mu jo zapičili v glavo. Dali so mu tudi kupico jesiha. Preko noči so ga na ta način mučili, da so mu pristavljali kozarec vode k ustom. A ko je hotel v svoji silni žeji skrniti požirek, so mu kozarec odtegnili. Drugi dan popoldne so ga zopet vlekli skozi vas s težkim križem obloženega in s trnjevo krono na glavi. Ker je vsled prestanih muk in krvi tako opešal, da se je zgrudil in ga nikakor niso mogli spraviti pokonci, so ga znova vrgli v ječo, da naslednji dan dovrše kalvarijski prizor križanja.

To noč so ga najprej obdelovali, naj se odpove svoji veri in Boga preklinja. On je pa začel moliti in prositi blagoslova za svoje trinoge. Posve-tovali so se, kaj naj naredijo ž njim, ali naj ga popoldne drugi dan križajo ali ustrelje. Večina je bila mnenja, da naj ga ustrelje, češ, preslab je, da bi ga mogli po vsem "obredu" križati. Umrl bi že ob pribijanju na križ. Pri tem je ostalo. Vlekli so ga iz ječe na neko mesto, ki se imenuje Los Pinars, kjer so ga ustrelili. Samo to si je izgovoril, naj bi ga tako postavili pred puške, da bi jim mogel pred salvo dati še poslednji blagoslov. To prošnjo so mu uslišali.

BREZ NASLOVA

Matevž Leskovec.

V JANUARSKI številki sem bral uredniški članek, ki pravi med drugim, da prihajajo različni listi v naše katoliške hiše, pa vendar nobeden ne izpodriva lista Ave Maria. Prav je tako in jaz se strinjam s trditvijo. Ako bo ta list še nadalje skrbel, da bo imel toliko različnega čtiva, ga ne bo spodrinil noben drug list, ampak bo poleg drugih katoliških glasil in listov vedno našel mesto v vsaki katoliški hiši, kjer so se mu že privadili.

-Zato pa apeliram na naročnike, da naj ne samo ostanejo zvesti listu, ampak naj tudi pišejo vanj. Dobro vem, da ima vsak kakšne doživljaje in skušnje, ki bi jih bilo zanimivo brati. Različni spisi in dopisi naredijo list zanimiv. Seveda morate uredniku prepustiti, da razsodi, kaj spada v tak list in kaj ne. List Ave Maria je sicer nabožni list, ampak po mojem mnenju ni treba pisati vanj samo strogo nabožne reči. Tudi kaj drugega spada noter, zato se ni treba bati prijete za pero takim izmed nas, ki ne znajo pisati o samih svetih rečeh.

Vzemimo dva otroka, ki prideta vasovat, v kako hišo. Eden je zelo zgovoren, drug pa molčeč in tih. Ko jih začno spraševati, ima zmerom tisti besedo, ki je bolj zgovoren. Vsak ga rad kaj vpraša in tudi posluša. Tak ima potem več kredita in zaupanja. Seveda bodo ljudje tudi onega otroka spoštovali, ki je bolj tih. Vendar je oni vedno prvi, ki ima dosti povedati in ve o vsaki stvari kako besedo postaviti.

Ravno tako se mi zdi z našimi listi. Kateri je bolj zgovoren in ve več zanimivega povedati, tisti bo pri ljudeh več kredita imel. Zato naj bi vsi pisali v ta list, kateri se čutite količkaj zmožne za pero.

Tega sveta pa ne dajem nikomur, kdor ni zmožen kolesa držati na svoji mašini, da naj začne voziti avtomobil. Saj imam skušnjo, ki me je mnogo naučila. Svojo lizo sem ronal tako, da kmalu nisem vedel, kje sva. Pa še vedno nič hudega sluteč drvim naprej in naprej in vedno znova butnem v kako žensko. Šele po dolgem času sem zaslišal tožbo: Jaz sem ranjena . . . Potem pa še drugo in tretjo in tako dalje. Na-

vsezadnje je prišlo tako, da sem moral pustiti mašino na sredi pota in se podati peš nazaj . . .

Mislím, da ste razumeli, kaj sem hotel povedati. Zdaj ko hodim peš in nič več ne drvim z mašino po Ameriki, je vsak bolj varen v moji bližini in gotovo ne bom nikogar ranil. Pa tudi sam bom sedaj vse bolj brez skrbi spal in užival mir srca.

No, zdaj naj pa neham, da se mi vse skupaj ne pokvari ali skisa. Nekoč mi je rekla žena: Na, danes sem ti pa skuhalo prav fino kavo, da boš gotovo zadovoljen ž njo. Vlije mi kavo v skodelico, potem pa še mleka prilije. Ampak mleko je bilo skisano in v moji skodelici je nastala taka godla, da ni bilo za nikamor. Žena pograbi vse skupaj in vrže v lijak. To je podoba, kako se bo najbrž zgodilo tudi s tem mojim spisom. Ali ne bo šel v kakšen koš?

DAROVI

ZA LIST IN MARIJO POMAGAJ — Po \$5: J. Mühich. — Po \$3: J. Janežič, Mrs. Kolar. — Po \$2.50: Mrs. Kness. — Po \$2: M. Janežič, N. N., N. N., Lorain. — Po \$1: A. Fortuna, M. Zupancič, A. Zakrajšek, J. Jevnik, G. Tomšič, M. Skufca, P. Zalec, K. Misica, H. Bosh. — Po 50c: J. Tratnikar, Mrs. Hochevar, A. Elenich, Mrs. Rigler, K. Perme, Mrs. Cimperman, A. Kavčič, P. Culik.

ZA LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ — Po \$2.50: A. Malesich. — Po \$2: A. Champa. — Po \$1: P. Žagar, A. Russ, R. Korn, K. Brundy, M. Leskovic, M. Zallar, M. Milavec. — Po 50c: I. Rezek, M. Klobuchar, V. Ruppe, Mrs. Kaseran, M. Homar, M. Zupancic, M. Glinšek, M. Tomec, Mrs. Loushina, Mrs. Udovich, Mrs. Grahek, I. Kozel, F. Orasem, L. Raddell, L. Judnic, M. Subic, M. Smarker, F. Zakal. — Po 35c: Mrs. Jarnečič. — Po 30c: Mrs. Sustarsich. — Po 25c: M. Swan.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA — Po \$10: F. Repich, M. Kozar, P. Kozar, F. Perko, M. Madrich, F. Savic, M. Junz, A. Kočevar, A. Sebakovich, A. Dornik, V. Dornik, F. Avsec, M. Rujevčan, H. Ivanich. — Po \$5: M. Sodec, A. Stilinko. — Po 50c: B. Vardijan, F. Jenko.

ZA SV. MAŠE — Po \$30: Mrs. Grdanec. — Po \$25: Fam. Misič. — Po \$10: A. Perc, F. Lavsic, M. Perc, Mrs. Gerbec. — Po \$7.50: N. N. — Po \$5: A. Malesich, A. Volcensek, M. Sodec, C. Jartz, Mrs. Gillach, N. N., L. Zivodec. — Po \$3: Fr. Vehar, J. Sincekar, V. Ruppe, C. Kolar. — Po \$2: J. Kastelic, M. Cook, M. Starika, M. Sajovic, Family Narobe, B. Vachijan, Mrs. Kaseran, F. Novak, M. Zelle, M. Svigel, F. Tomsic, Mrs. Cimperman, A. Kobal, M. Smrekar, F. Derglin, M. Sojovic, M. Frontel, A. Zokol, Mrs. Arazen, Mrs. Gerbec, Mr. in Mrs. Horencic. — Po \$1.50: Frances Cvenk. — Po \$1: K. Brundy, A. Drasler, Mrs. Lavrich, F. Bogovich, A. Smarker, Mrs. Verzak, J. Znidarsic, J. Zupancic, F. Kvaternik, M. Dolanc, H. Zare, K. Modrich, M. Trontel, N. Augustin, J. Rezek, J. Sustarsic, M. Selak, P. Panijan, M. Bozich, A. Pregled, A. Breznik, J. Koncan, M. Zupancic, F. Pirman, Mrs. Svigel,

KOČA STRICA TOMA

Amerikanska povest.
POSLOVENIL FR. MALAVAŠIČ.

(Dalje)

II.

BEG.

ELIZA se ni zastonj bala, da ima trgovec s sužnji slab namen z njenim otrokom; kajti živ deček, kateri je v vsem svojem obnašanju razodeval nekaj posebnega, je tako vzbudil pohlep brezdušnega trgovca, da je sklenil kupiti ga na vsak način.

Rekli smo že, da se je gospod Želbij poslednji čas zakopal v dolgove in zdaj ni vedel, kako jih poravnati. Največ pa je bil dolžan temu trgovcu, ki se imenoval Halej, in je že zdavnaj gledal na dobro "blago", katero je imel gospod Želbij. Zavoljo tega je nakupil skoro vse od gospoda Željija podpisane dolžne liste, da bi ga tako popolnoma dobil v svojo oblast in ga v vseh rečeh napravil voljnega.

Njegovo najprvo delo je bilo, da ga je zdaj začel ostro terjati, obenem pa se je delal dobrega in je namignil, da bi mesto denarjev vzel tega ali onega sužnja. S tem je dosegel toliko, da se je zdaj gospod Želbij izneveril svojemu sklepu, nobenega sužnja prodati, posebno ne kakega trgovcu s sužnji; kajti toliko gotovega denarja dobiti mu je bilo zdaj nemogoče. Halej se je posebno zanimal za Toma, katerega lepe lastnosti je poznal prav dobro, nadejal se ga je dobro spečati, če bi ga le dobil. Se ve, vedel je tudi dobro, da gospod Želbij ne more biti brez zvestega, zanesljivega in neutrudno marljivega sužnja, in da mu je že večkrat obečal svobodo. V Željijevo nestanovitnost zaupajoč se ni dal motiti v svojem sklepu in je nazadnje nekoliko s pretenjem, nekoliko s prilizovanjem in nekoliko z zgovornim jezikom vendar dosegel svoj namen. Toda s Tomom še ni bil ves dolg poplačan in ravno, ko sta se zavoljo drugega kot nameček pogajala, je priskakljal po nesreči mali Henriček v sobo ter se tam v svoji nedolžnosti igral po svoji navadi. Tako je obrnil pazljivost trgovca nase ter v njem zbudil željo, dobiti ga. Halej je bil surov človek in vrh tega je izgubil pri svojem ostudnem trgovstvu že davno vsa boljša človeška čustva.

Naj je gospod Želbij še toliko govoril, kako

strašna bi bila ločitev edinega otroka od matere, in sicer kako strašna bi bila taka ločitev za njo in kako zelo bi žalovala njegova soproga — bilo je vse zastonj. Halej je bil za vse govorjenje gluh. Žugal je, da čisto odstopi od kupčije in da bo svoje dolge izterjal na drug način. Kar se je tikalo ločitve otroka od matere, je tolažil z besedami, da bo otroka prodal prav dobremu gospodu; prizadevaš se je dokazati, da more otrok samo na ta način biti resnično srečen in da se celo lahko upa, da bo gotovo kdaj postal svoboden. Navedel je več zgledov ločitve, po kateri je prva bolečina kmalu minila, ker sužnji občutijo manj živo kakor svobodniki. Nazadnje se tudi kar nič ni obotavljal, predočiti gospodu Željiju, kako prijetno je živeti brez dolgov. Z eno besedo, gospod Želbij se je odločil v kratkem prodati tudi dečka.

Podpisal je torej pogodbo zastran Toma in Henrika in je prejel za to iz Halejevih rok vsa dolžna pisma. Drugo jutro je hotel trgovec priti po svoje "blago".

Ko je odšel in je gospod Želbij po mogočnosti svojo vest kmalu omamil, se je bal sniti se s svojo ženo, kateri ni bilo mogoče te reči zamolčati in katera bi, kakor je dobro vedel, zblaznela zavoljo tega. Bila je zvečer v neki družbi ter je prišla precej pozno domu. Sicer ni vedela natanko, da Halej kupčuje s sužnji, pa takoj, ko ga je ugledala, se ji je uprlo srce zoper njega, k čemer je mnogo pripomogla njegova ošabnost in napihnenost, katera se mu je brala na zarobljenem obličju. Vrh tega ji je Eliza tožila svojo skrb, da sklepa nekaj zoper njenega sina, — skrb, katera se ji je skoraj videla smešna, ker se ji je zdelo nemogoče, da bi se zgodilo kaj takega, kajti bila je do dobra prepričana, da njen mož brez njenega privoljenja ne bi prodal malega Henrika.

Kdo si more tedaj misliti njeno začudenje in njeno jezo, ko je zvedela še tisti večer, kako jo je goljufalo njeno prepričanje, ko ji je mož na dolgo in široko razložil, da ni samo prodal Haleju zvestega Toma, temveč tudi zalega Elizinega otroka. V začetku si je to komaj mislila, pa kmalu se je prepričala, da je žalostna resnica. In ko se je Želbij izgovarjal, da je to bilo

silno treba storiti ter ji razodel, kako je zamo-
tan v dolgove, je bila takoj pripravljena prodati
ves svoj lišp in sploh storiti vse, samo da bi se
ovrgel kup. Toda Željbi j ji je zagtavljaj, da Ha-
lej nikakor ne bo odstopil, ker njemu je kot
strastnemu trgovcu s sužnji več ležeče na blagu,
kakor pa na gotovem denarju, in ker bo že pri-
hodnje jutro prišel po kupljeno robo.

“Oh!” vzdihnila je dobra gospa, “zakaj
moram to doživeti! Vedno sem si prizadevala
zvesto spolnjevati dolžnosti, katere sem kot kr-
ščanska žena imela do teh ubogih. V vseh rečeh
sem skrbela zanje, za njihovo dušno in telesno
srečo, ter sem ž njimi delila vse njihove težave
in veselje; kako pa morem zdaj z dobro vestjo
stopiti prednje, posebno, če je tako dober, zvest
in pošten služabnik, kakor je Tom, zavoljo
kratke denarstvene zadrege prodan in nagloma
odstranjen od tistih, katere smo ga učili ljubiti
in čislati? Na srce sem jim pokladala dolžno-
sti, katere imajo med seboj kot zakonski, starši
in otroci, zdaj pa, ko nam gre le za majhen do-
biček v denarjih, jim kažemo dejanski, da vse
zveze žlahte nimajo v naših očeh nobene cene!
Elizo sem napeljevala, kako ima učiti Henrika,
katere dolžnosti ima kot krščanska mati, kako
mora zanj skrbeti, zanj moliti, da bo tudi on ho-
dil po krščanski poti: in zdaj? Kaj ji morem,
kaj ji imam reči, če ji ga odtrgaš od njenega
srca ter ga z dušo in telesom prodaš neusmilje-
nemu prodajalcu duš, samo da se za kratek čas
iznebiš svojih dolgov? Dostikrat sem ji pravila,
da je človeška duša več vredna, kakor vsi denar-
ji na zemlji, zdaj pa se ji prodaja njeno lastno
dete z gotovostjo, da bo imelo mnogo trpeti na
svojem telesu in da bo se še vrh tega pogubila
tudi njegova duša!”

“Zal mi je, Emilija, da ti to tako teži srce!”
je odvrnil gospod Željbi, “in verjemi mi, da ja-
ko čislam tvoje občutke, čeravno jih popolnoma
ne delim s tabo. Toda kaj mi je bilo storiti? Me
ni li imel Halej vsega v svoji oblasti? Terjal me
je in še celo žugal mi je, da ovrže vse pogodbe
ter prosi sodnijo, da se mi prodajo vsi sužnji, če
mu prostovoljno ne prepustim Toma in Hen-
rika.”

“Pravo prokletstvo je na tem robstvu!”
zdihnila je gospa Željbi jeva bridko, potem ko je
premisllila vse načine, kako bi odvrnila hudo
nadlogo, in ko je uvidela v svojo žalost, da ji ni

pomoči. “Prokletev za gospoda, prokletev je
za sužnja! Neumna sem bila, ko sem misllila, da
morem iz hudega samega na sebi storiti še kaj
dobrega. Naj so naše postave kakoršne hočejo,
pa je vendar greh pod njihovih varstvom imeti
sužnje. To sem misllila vselej; že kot mlada
deklica sem misllila tako in še bolje se je ta mi-
sel utrdila v mojem srcu, ko sem stopila v kr-
ščansko vero. Upala sem, da bom mogla to reč
olajšati, upala, da bom mogla s poukom in de-
janjem, z ljubeznijo in skrblljivostjo zboljšati
stan meni podložnih sužnjev tako, da bi bil sko-
raj enak prostosti. Oh, jaz neumnica!”

“Ljuba Emilija, govoriš kakor tisti, kateri
bi radi sužnost odpravili.”

“Kakor ti! Naj bi oni vse vedeli tako dobro,
kar se sužnosti tiče, gotovo bi govorili vse dru-
gače, kakor so govorili dosedaj! Morejo se od
nas učiti in ne mi od njih. In ti sam veš, da ni-
sem misllila nikoli, da sužnost obstoji po pravici,
in da sem se vedno branila imeti sužnje.”

“Vsa si drugačnih misli, kakor mnogi mo-
dri in pobožni možje,” ji je odgovoril gospod
Željbi. “In —”

“In vendar popolnoma tistih, katere so go-
spod župnik razlagali poslednjo nedeljo v svoji
pridigi. Se ve, duhovni gospodje morejo tu ravo
tako malo pomagati kakor mi. Misllim pa
vendar, da se ti je pridiga gospoda župnika pri-
kupila ravno tako kakor meni.”

“Ljuba žena, da govori va o svoji stvari,” ji
je segel gospod Željbi v besedo, “jutri bom na
vse zgodaj odjahal na deželo. Kajti ne bom
mogel gledati, ko bodo nesrečnega Toma peljali
proč. Tebi pa svetujem, da si daš napreči voz
in se z Elizo odpelješ ven, da ji tako prihraniš
žalost ločitve od otroka.”

“Ne, ne,” je odbila gospa, “jaz ne bom kri-
va njene žalosti in tudi k nji pripomogla ne bom.
Dobrega, poštenega Toma bom po mogočnosti
tolažila v njegovi žalosti, naj vsaj on in njegovi
spoznajo, da njihova gospodinja čuti za nje in
ž njimi! Kar pa se tiče Elize, si še ne upam mi-
slliti, kako se ji bo godilo. Bog nam bodi mi-
lostlljiv in prizanesi nam!”

(Dalje prihodnjič.)

NAŠ STRIČEK

Dragi Striček:—

Najprvo Vas lepo pozdravim. Tukaj v Puebli smo pa res zaspani otroci. Nobeden se ne oglasi. Nobeden nič ne piše Stričku. Sem se pa jaz pripravila nekaj povedati, kako se imamo. To je moje drugo pismo, ki ga Vam pišem. Jaz hodim v sedmi razred v St. Mary School. Naša sestra nas uči tudi slovensko in jo imamo vsi radi. Snega smo imeli že precej. Mi otroci se ga veselimo. Tudi je dosti ledu, da se drsamo. Rada bi videla, da bi se še kdo oglasil iz naše šole. (Striček bi tudi rad videl.) Zdaj pa pozdravljam vse otroke na kornerju. Bom še drugič kaj pisala. Anna Volk, Pueblo. Colo.

Dragi Striček:—

Najprej lep pozdrav. Tukaj Vam pošiljam pismo, ki sem ga prejela od dijaka iz Ljubljane. Dala sem bila oglas v "Slovenca", da naj mladina iz domovine piše v naše časopisje in mi bomo pisali v domovino. Dala sem tudi Vaš naslov. Ta dijak mi je to pismo poslal in mi dal dovoljenje, da ga objavim v Vašem kotičku. Ali niste veseli, da Vam celo mladina iz daljne domovine piše? (Zelo sem vesel.)

Prosim, dragi Striček, da bi to pismo objavili v Kotičku. Tukaj Vam pošiljam kovertico in znamko in naslov in Vas lepo prosim, ko preberete in objavite to pisemce, da mi ga pošljete nazaj, ker hočem imeti spomin. Še en pozdrav.

Ljubljana, 10. jan. 1939.

Draga Vikica:—

Vem, da se boš začudila, ko dobiš tole pismo v roke. Kdo neki mi piše, se boš vprašala. Zato Ti kar takoj povem, da sem eden izmed tistih, ki jih je Tvoje pismo v "Mladem Slovcu" navdušilo. Toplo pozdravljam Tvojo misel, da se med nami in vami, ki ste daleč proč od ljube domovine, poveže vez ljubezni, in zbudi zanimanje za vsakega najmanjšega brata in sestro z dopisovanjem slovenske mladine. S tem se bo utrdilo zanimanje do dragih bratov in sester daleč za morjem.

Pri nas je letos dobra letina za sneg in mraz. Na debelo bi ga lahko izvažali, pa mislim, da ga je povsod dovolj. Gotovo tudi pri vas. Stari in mladi se zvesto držimo toplih peči. Posebno je to prijetno na deželi. Saj veš, kakšne peči imajo po deželi, kajne? Ko zunaj burja tuži in sneg naletava, se zapodiš na peč, se vležeš in lepo skozi okno gledaš . . . Zunaj sneži in se sneži, da je že vse belo. Na okna prilete ptičke, in zobjejo, če smo jim kaj natrosili. Mi pa imamo veselje na peči in se zabavamo. Tako je bilo, ko sem bil letos pri stricu na Dolnjakem.

Spominjam se tudi, ko sem bil še bolj majhen, da sem dobil v roke nekaj starejših letnikov lista Ave Maria. In mislim, da sem prav tam zasledil kotiček Vašega Strička. Tako kramlja z Vami, se mi zdi, kakor naš "Kotičkov Striček" z nami. Samo nekaj se mi je takrat čudno zdelo. Opazil sem namreč, da so nekatera pisma pisana v meni nerazumljivem jeziku, namreč v angleškem. Sedaj razumem, ker vem, da moji bratci in sestrice v Ameriki nimate slovenskih šol, da bi se v njih naučili dobro slovensko.

Toliko za prvič. Končujem z željo in pozivom: Pozdravi vse slovenske brate in sestre, kolikor jih poznaš. Povej jim, da mi slovenska mladina mislimo nanje in jih ljubimo. Naroči jim, naj še oni začno pisati mladini v domovini. Naj se poživi to dopisovanje, naj se utrdi med nami vez ljubezni in zavest, da smo vsi en narod in ena družina.

Se enkrat tisoč najlepših pozdravov čez naša polja, čez naše tihe slovenske vasi, čez brda, gaje in loge, čez neizmerni ocean prav do Tebe in drugih zavednih slovenskih bratov in sester. Bog živi vse!

Vinko Mirt, dijak.

Stara pot 10, Ljubljana — Moste.

Dragi Striček:—

To je moje prvo pismo, ki ga Vam pišem. Jaz sem učenka osmega razreda. Imam še dve sestrici in enega brata. Vsi hodimo v šolo Matere božje v Waukeganu. Moja učiteljica je častita sestra Ksaverija. Vse sestre so zelo dobre z nami. Naj jim Bog obilno poplača. Z veseljem Vam povem, da bomo imeli v naši fari čez dva meseca novomašnika, ki bo Rev. Michael Cepon. Mi smo sosedni Ceponove družine. Vsi z velikim veseljem pričakujemo tega lepega dneva. Rada bi Vam tudi povedala, da sem bila z mamom pri Mariji Pomagaj v Lemontu leta 1935. Oh, kako je bilo lepo. Sem celi griček obšla. Bom pa še drugič kaj pisala. Vas pozdravljam,

Angela Jesenovec, North Chicago, Ill.

Dragi Striček:—

Spet moram malo napisati za list Ave Maria. Pa ne vem, kaj bi pisala. Zima je pri nas. Vedno sneg in dež. Smo imeli tudi mraza že pod ničlo. Pa sva jaz in sestra Lena rekli: Zakaj pri nas nimamo avtomobila, da bi se peljali v cerkev? Drugi se lepo vsedejo in se peljejo, mi moramo pa iti "štetfleten cug". Mogoče bi tudi pri nas imeli avtomobil, če bi naš atek še živel. Pa je že 9 let, odkar nam je kruta smrt ugrabila našega ateka. Jaz sem bila stara dve leti. Jaz in moj mlajši bratec nisva nikoli poznala očeta. Pa že mora tako biti. Zdaj pa pozdravljam našega Strička. Mary Robich, Presto, Pa.

Dragi Striček:—

Videl sem zopet, kako malo je bilo pisem za Strička. Hej, fantje, ne pustimo, da bi nas punce v vsaki stvari prehiteli. Kamor pogledaš v liste in magazine, so povsod punce odpred. Ravno tako je naš Father rekel nekaj nedelj nazaj. Je dejal, na tisti strani, ki punce sedijo, je vse polno. Na fantovski strani pa komaj polovica. Ne bomo taki, fantje. Hodimo bolj radi v cerkev. Posebno sedaj, ko bomo imeli križev pot v postnem času. Pa tudi Stričku pišimo večkrat, saj Stričkov kotiček ni samo za punce. Pozdravljen, Striček in vsi bralci.

Francel Kokal, Universal, Pa.

JUNIORS' CORNER

THE MAIL BAG

Dear Juniors' Friend,

I, too, am interested in reading the English section of the A. M. I always make sure to get it first. As I was looking over the January Edition I decided that I would enjoy trying this contest.

I had an enjoyable Christmas Vacation and hope you had one too. Hoping to receive an answer from you, I am closing the letter now with the contest answers. Best wishes to you and all Junior friends,

Sincerely yours,

Agnes Kuznik (Cleveland)

Dear Junior Friend,

Happy New Year Juniors. Though Christmas vacation is over I will tell a little how I spent it. We had a Christmas play. I wasn't in the play but I sang with my sister and some other girls. We sang about six songs. Here is one of the songs that we sang:

Robin! Robin! Redbreast

Robin, robin redbreast look and see,

If you know whose little ones

These babies can be.

Robin, robin redbreast, kind and good;

Bring your leaves to cover up the

Babies in the wood.

Robin, robin red-breast fly away,

Santa Claus will save those

Little children today.

Your friend, until fur grows on the egg,

Velma Ferk, (Lemont)

Dear Rev. Father,

First I must thank you for the beautiful rosary you sent me. It came a day after I sent you my other letter, so that is why I did not thank you for it in my last letter. I liked the rosary very much although I didn't know its real value until some company from Cleveland visited us. They discovered that we can see pictured in the big beads. I was very much pleased and surprised and therefore love my rosary all the more.

I have no special news this time except that we have quite pleasant weather for this time of the year. That helps us some because our two horses can pasture outdoors until we can buy them some hay and build a barn for them. In the evening sometimes we have a Slovenian school at home. Mamma is our teacher and we children learn to read and write Slovenian. Soon, maybe I will be able to write to you in Slovenian. My mother is anxious for us to know how to read and write in our own language. She speaks to us only in Slovenian and expects us to answer her in the same way or else we can never learn.

While I'm writing I wonder if other boys and girls are praying this prayer in honor of the Bl. Virgin Mary. We began to pray it on the feast of the Immaculate Conception three years ago and we say it ever since. You see, we are in the habit of praying morning prayers together before we eat our breakfast. This is the prayer we add to other prayers morning and evening: We say three Hail Mary's and add after each one, "By thy Immaculate Conception O Mary, make my body pure and my soul holy!" There is also two-hundred days indulgence attached to this prayer.

I wish all a healthy and Happy New Year!

Sincerely yours,

Lillian Adamic (Burton, Ohio)

Dear Junior Friend,

This is the third time I have written to the Junior's Corner. I am in the eighth grade and we have a very nice teacher. The name of the school I attend is St. Stephen's. There are forty-four pupils in the eighth grade; twenty-seven girls and sixteen boys. We attend Mass every morning at eight o'clock.

We have many free days. In the afternoon my girl-friend and I have a lot of fun. We visit Jesus in the Church. The Church looks very nice on feast days. The altar is full of beautiful flowers. Now I will say Good-bye!

Your faithful reader

Veronica Possedi (Chicago)

Dear Juniors' Friend,

I have written real many stories about our school children. I wrote most of the stories in the lower grades. I hope my letter will be printed in the A. M. We are having a real nice school year. We had a Christmas party. You were invited, but did not come. We were so disappointed.

Your Junior Friend,

Lorraine Cegh (Chicago)

Dear Rev. Father,

This is the third time I am writing to the J. C. and I enjoy writing very much. The last two times I wrote, I sent stories but now I think I'll change it into a letter.

I am a pupil in the eighth grade and attend St. Stephen's School. I enjoy going to school and I also enjoy reading the J. C. The stories and letters are very interesting. I enjoy reading them in the evenings when I'm all through with my work. I now shall close my letter and I will write soon again. Wishing you success and happiness.

Your Junior friend,

Lillian Pirc, (Chicago)

Dear Rev. Father,

This is my first letter to the A. M. I am in the

seventh grade at St. Mary's Academy and am twelve years old. The pastor of our church is V. Rev. Wm. D. Noonan. I am entering this month's contest.

Sincerely yours,

Margaret Furlan (Little Falls, N. Y.)

Dear Rev. Father,

Since this is the first time I am writing to you, I will tell you something about myself. I go to St. Joseph's Catholic School and am in the sixth grade. I am eleven years old. My teacher's name is Sr. M. Flora.

I never knew the Juniors' Corner was so interesting. I just started reading the magazine lately. I like to read the letters and jokes. My Mother has been taking the A. M. for seventeen consecutive years already. Enclosed is my entry in the contest for January. Keep up your good work Father, and best regards to you and the Junior Friends.

Your new friend,

Virginia Ambrose (Joliet)

Dear Junior Friend,

I wish to thank you for the beautiful card and gift I received for winning the October Contest.

Hoping this New Year will bring you success and happiness as also to all the Junior Friends, I remain,

Mary Dolinar (Imperial, Pa.)

Dear Junior Friend,

I have been noticing your contests in the Ave Maria for the last few months. I have finally decided to try this one.

I hope I have corrected the sentences, and will be waiting for one of them—Boy, O boy, prizes!

Sincerely,

Jerome Malaker (Olyphant, Pa.)

Dear Father,

I haven't much to say to you. I am 10 years old. We have nine children in our family. We had three Masses on Christmas Day and I went to two of the Masses. I got a pair of gloves and a play gun for Christmas. I have a lot of fun playing with my gun with the other boys. This is all I have to say this time and I wish to write to you again.

Sincerely yours,

Stanley Anžičeh (Kansas)

Dear Rev. Father,

This is the first time I have ever tried your Contests. I don't know how many of my answers are right, but I hope that they are right so that I may win this contest.

Sincerely yours,

Mary Gersich (San Francisco)

Dear Rev. Fr.,

This is the first letter I have ever written to the Ave Maria. I attend St. Joseph's School and I'm in the sixth grade. My teacher's name is Sister M. Thea. I am twelve years old.

I enjoy reading the Ave Maria's Juniors' Corner. It is very interesting. Hello! to Josephine Ancel in Panama, Ill. Are we related to you? My Father was

born in the village of Mačkovec—parish being Suhor. Would you please answer! Our address is 1117 N. Nicholson St.

Your new Junior friend,

Anna Ancel (Joliet, Ill.)

Dear Rev. Father,

I read your appeal in the A. M. and I am sending you my offering of one dollar to help build the new Seminary.

I am also sending in the answers to the Contest this month.

Your friend,

Mary Stepanich (Cherryvale, Kansas)

Dear Rev. Father,

I am thirteen years old and in the eighth grade at Brooks School. The school is only a little ways from our house. There are eight children in school but we have a lot of fun.

We have seven miles to church. I serve at Mass almost every Sunday. I am sending you a dollar for your new Seminary.

Your friend,

John Stepanich, (Cherryvale,, Kansas)

Dear Rev. Father,

I read in the A. M. about your appeal to the young folks to help build your seminary. I am sending you my offering—one dollar.

Your friend,

Ed. Stepanich (Cherryvale)

Dear Father,

I am seven years old and in the second grade. I have some money in my little bank, so I am sending you a dollar for your new seminary.

Your Friend,

Freddy Stepanich (Cherryvale)

Dear Rev. Father,

This is my first letter to the A. M. I was born in Yugoslavia and came to America at the age of eight and a half. I still remember some of the things that happened. We were in Italy, Greece, Spain, Algiers and many other places. I go to a Catholic School. I read the Juniors' Corner every month. When I get older I would like to become a Franciscan Missionary and convert the Arabs and Jews. That is all I wish to do and I hope I will do it for God. This is a little Poem I wrote:

I see His Heart, I see His Blood;

That blood pouring forth

With pain and sorrow.

It grieves me to see such a sight—

Of My Lord and God;

Who did die for me—a sinner.

And yet it is true; the Saviour of Mankind

Did shed His precious blood for us!

Great God of Israel and God of ours,

Why! Why did thou die for us?

Who are not worthy in the least

To tie the lachet of your shoe!

Your new friend,

Godfrey J. Sustarič (Brooklyn)

Dear Junior Friend,

This is the first time I am writing to the Ave. Maria. There is nothing much I have to say except that I am sending you the answers for the Contest. Here they are—and that is all.

A friend,

Emily Arko (Cleveland)

Dear Junior Friend,

This is my first letter to the Juniors' Corner. I am a graduate of St. Stephen's School and am getting my high school education at St. Casimir's High School. I am a freshman and my homeroom teacher is Sr. M. Wanda C. R. My favorite subjects are Shorthand, English and Bookkeeping.

I enjoy reading the Juniors' Corner very much. I am participating in this month's contest and hope to win. Enclosed you will find my entry for the contest.

Sincerely yours,

Elise A. Muha (Chicago)

Dear Junior Friend,

This is the first time I am entering your contest. I sure hope I win it. The answers to the contest are on the other side.

This month I read in the A. M. about Frederick Baraga. I also read that the Juniors' Friend is asking all the children to pray for Bishop Baraga. I learned the prayer and am saying it every night with my evening prayers.

I read all the English in the A. M., and some of the Slovenian. I wrote to the corner "Striček" three or four times. I wrote in English once before. I can talk Slovenian a little bit and I can read it. Now I must close. Best wishes to all!

From your friend in Morgantown,

Frances Zupancic.

Dear Rev. Father,

Enclosed you will find my entry for the contest. But first of all I will write a few lines about St. Joseph's School. As I told you, I am in the sixth grade, and took part in four Slovenian songs which I enjoyed very much. We had a very interesting program. There was a very large attendance. I am in St. Joseph's School Band which also took part in the program. I am closing now, with best regards.

Your Junior friend,

Marie Nasenbeny, (Joliet)

J. F. Marie certainly can play! I saw her and heard her play, not so very long ago. Do you remember seeing me, Marie?

Juniors' Friend,

I am eleven years of age and in the sixth grade at St. Stephen's School. This is my second attempt in trying to win a prize or to obtain honorable mention in your column. I am going to read the A. M. for I know I shall learn many interesting things from it. The Juniors' Corner I think I like best.

With best wishes for your continued success,

Sincerely yours,

Margaret Wolsic (Chicago)

THE APOSTLE OF THE CHIPPEWAS

When Frederick was about two years old, his parents sold their property at Mala Vas and bought a larger place at Trebnje, two miles from Mala Vas. At the age of nine, Frederick was sent to Ljubljana to continue his elementary or grammar school education under a private teacher. Early in life, he had the misfortune to lose his parents, his mother when he was eleven, and his father four years later.

When he was nineteen years old, in 1816, he entered the University of Vienna to study civil law, in addition to which he also studied rhetoric, aesthetics, English, French, Italian and Spanish. He was always neat in appearance; took good care of his health, and did not drink liquor of any kind. He loved to paint but he also enjoyed long walks, especially during vacation time. Among these some were long hiking trips by which he unknowingly prepared himself for the many tiresome journeys that awaited him the fulfillment of his life's work.

THE SAINTLY YOUTH

Naturally smart and rather well-off, he might have lived a life of ease, an honored lord and master on his large state. Baraga, however, did not care for riches, ease or honors. Nor did he seek worldly happiness. In his young heart were sober, manly, noble thoughts.

Young Frederick had the priceless blessing of being born of God-fearing parents. From his early childhood, his father and mother instilled into his heart the love of God, and taught him to be charitable and kind to the poor.

In Vienna, a city of many temptations, a kind Providence placed him under the spiritual guidance of a noted teacher and preacher, Saint Clement Maria Hofbauer. This holy man greatly influenced Frederick and fashioned his character.

At the time of his entrance into the university, Frederick was engaged to be married to the daughter of his friend and guardian Dr. Dolinar. But as time went on he became more and more convinced that he had a religious vocation. He became more reserved, more serious-minded. One of his friends, in fact, noticing this change in Frederick, remarked in fun that Anna would never be his wife. Frederick however, answered that he would marry her after a year. But, a short time later, God's call began to assert itself, and during his last year at the university, he made a sudden but firm decision to become a priest. His relatives were surprised because he had told no one about God's call. Later it was recalled that he often mentioned a picture of the Good Shepherd, which he himself had painted, and through which perhaps God had made known to him His call.

In the autumn of 1821, after being graduated from the law school, he entered the seminary in Ljubljana. After two years of hard study Baraga finished the regular three-year course and was ordained a priest. On September 21, 1823, the day of his ordination he consecrated his life to the service of his Divine Master, and in the cathedral, the next day, he read his first Mass.

Dear Juniors,

How were the exams? You must have studied pretty hard the last month or so—just to make sure that you would pass, eh? Boy! when anything can take your minds off the Juniors' Corner, it sure must be important! Very few Juniors took time out to drop me a line the past month. That sure was a tough contest. It had even me stumped for a while. But now that exams are over get busy again and write something for your Corner.

His Holiness, Pope Pius the Eleventh has gone to his reward. May God soon free him from Purgatory, if he must go there. Pray for the repose of the saintly soul of Christ's Vicar on earth. He did much for us, guiding the Church in the right path. The only way we can repay him is, by praying for him. Say a little prayer every day, offer the Holy Masses that you hear and the Communion you receive—for him. Will you do that, Juniors? It isn't hard at all.

And pray also that God will guide the Cardinals in electing a new Holy Father, a new Pope. He must be a strong man, and a brave one. So much fighting, so many persecutions of Catholics and others going on,—and the New Pope will have to worry about all of these things. So, say a prayer, at least a tiny one also for this intention.

Lent is coming! It will be here by the time you read the Junior's Corner. What are you going to give up during Lent? Candy? Shows? Swell! If you give up something, the things you like the best of all, that is what Jesus loves. He suffered for us! If we suffer a little bit and offer it up to Jesus, of course He is pleased. So make Him very happy this coming Lent by doing your little bit for Jesus.

The Juniors' Friend.

**WINNER OF THIS MONTH'S LETTER CONTEST:
KATHERINE NOVAK, VIRGINIA, MINN.**

Dear Junior Friend,

In my first letter to the A. M. I don't believe I told you much about myself. Would you like to hear a little? Well, here goes.

I am fourteen years old and a sophomore in the Roosevelt High School. I'm sure you wouldn't have much trouble looking me up for I live in the northern part of Virginia and am the girl with a pretty good sized mole just above my right eye. I formerly attended the Marquette Catholic School and was a graduate of the class of 1937. I believe some of my best days were spent here. All the Sisters and the priests were very good and kind to me. Well, those days are gone but will never be forgotten!

At present our pastor is Rev. E. J. Walsh and the assistant is Rev. K. Kausek. The latter is Slovenian and was ordained only two years ago. I belong to "Our Lady of Lourdes Parish" and attend mass at the Sacred Heart Church which is located on the North Side. I am also a member of the choir which is under the direction of Sister Odelia, O. S. B.

The articles about Bishop Baraga are very interesting and I hope they will continue. It seems great to look back and think over—that this noted Indian priest and bishop once toiled in the arrowhead.

I would like very much, if some of you Juniors' would correspond with me. Won't you please, please, please drop me a line?

Sincerely yours,

Katherine Novak.

**WINNER OF THIS MONTH'S EXAM. CONTEST:
MARY STEPANICH, CHERRYVALE, KANS.**

GOLDEN ARM

Once upon a time, there was a man who traveled all over in search of a wife. He saw young and old, rich and poor, pretty and plain but could not make up his mind. At last he found a fair young maiden. She was rich, for she possessed a right arm of solid gold. He married her at once, and thought no one was so fortunate as he was. They lived happily together. Though he wished people to think otherwise, he was fonder of the golden arm than of his wife. At last she died. The husband put on the blackest black, and pulled the longest face at the funeral. But for all that, he woke up in the middle of the night, dug up the body and cut off the golden arm. He hurried home to hide his treasure and thought no one would know. Then he put the golden arm under his pillow and went to sleep.

I now have to say Good-bye and may God bless you!

Rose Grum (Chicago)

SYNONYM CONTEST

For this month's contest page I have chosen twelve words. All you Junior Friends will have to do is to make a list of as many synonyms for these words as you can think of. Some of the words can have several different meanings and therefore more synonyms.

1) charge	5) hooverize	9) mob
2) broad	6) wry	10) keen
3) fast	7) soil	11) esteem
4) fury	8) rate	12) cry

PROSIM POJASNILA

“**C**ENJENO uredništvo: — Ker vidim, da odgovarjate na platnicah na razna vprašanja, bom še jaz nekaj vprašal. Neuvavno tega sem prejel iz domačega kraja pismo, ki mi sporoča, da je eden mojih sorodnikov postal spiritualen molilec. Nehal je hoditi v cerkev in ima baje zelo čudno, bolje rečeno, čudaško vero. Ali je pri vas v Lemontu komu kaj znano, kaj so tisti spiritualni molilci?”

Prav veliko tudi pri nas v Lemontu ne vemo o tej verski zablodi. Prav pred kratkim je pa ljubljanski Slovenec prinesel spis o tem in nas prav veseli, da lahko nekaj napišemo v odgovor. Slovenec piše, da se spiritualni molilci pojavljajo v Sloveniji po rudarskih krajih. Navedeni so kraji: Trbovlje, Zagorje, Hrastnik, Rajhenburg. Vi niste povedali, odkod je Vaše pismo prišlo, pa končno tega ni treba.

Med sekte, ki so živele v predvojni Rusiji, spada tudi spiritualno molilstvo. Na dnu vsakega verstva je vera v posmrtno življenje. To vero je treba človeku pustiti, pravijo spiritualni molilci. Treba ga je celo vse bolj zblížati z onim svetom. S tem mu je pa mogoče narediti organizirano Cerkev in vero nepotrebno. Učijo namreč, da človek mora biti samo v direktni zvezi z onim svetom, ni pa treba kakega posredovanja Cerkve ali organizirane vere sploh.

Spiritizem in spiritualno molilstvo imata nekaj skupnega, se pa tudi bistveno ločita. Spiritizem ni prav za prav nobena vera, spiritualno molilstvo pa je prava verska sekta. Utegne se pojaviti kot močno versko gibanje, ki zelo poudarja potrebo vere, zraven pa trdi, da Cerkev ni prav nič potrebna. Zgodi se, da stopajo v vrste spiritualnih molilcev zelo pobožne duše, ker njihovemu čustvenemu verovanju bolj dopade misel na naravnostno doživljanje onega sveta, nego pametna vera v nadnaravni svet, ki jo uči katoliška cerkev.

Spiritualni molilci se zbirajo tudi k skupnim molitvam in verskim doživljanjem. Nima jo pa kakega duhovnika za voditelja pri takih sestankih, ampak takozvani medij. Medij si domišlja, da dobiva naravnost iz nebes navdihovanja in ima veliko moč nad “verniki”. Prva njegova zahteva je vera. In ta vera mora biti zlasti v njega samega. Ker si je medij v svesti

svoje moči, zahteva od ljudi vedno več. Zahteva od njih, naj nehajo hoditi v cerkev k spovedi in naj se odslej njemu spovedujejo. Potem tudi zahteva od njih, da ne hodijo več v cerkev k obhajilu, ampak naj doma ponoči čakajo na prihod Marije, ki jih bo prišla na posteljo obhajati. In mnoge ženice, pa tudi možje, se vžive v to misel tako, da bi se rajši dali sežgati, kakor da bi se odrekli veri, da je bila ponoči Marija z Jezusom pri njih . . . In tako dalje.

Dostavimo še, da glede ljubezni dostikrat uče spiritualni molilci, da nečista ljubezen ni greh in da so zakon iznašli ljudje. Iz tega je razumljivo, da ta verska sekta ne zahteva od vernikov nobenega premagovanja v spolnih rečeh. Za prijateljstvo z Bogom po njihovem nauku ni treba drugega ko reševanje duš iz vic in celo pekla. Vsako dušo je namreč — seveda po njihovem čudaškem nauku — mogoče rešiti, le tistih ne, ki so se ločile od sveta na nesrečni dan v letu. Takih “nesrečnih” dni je pa v letu kar 45! (Bog pomagaj!)

Dosti o tem nauku, kajne? V take čudaške neumnosti zapadejo ljudje, ki se nočejo držati prave vere, pa jim srce tudi ne da, da bi postali popolni brezverci. Še vedno je res, kar je zapisal sveti Avguštin: Nemirno je človekovo srce, dokler ne počiva v Bogu . . .

Nekdo je zapisal: “Stotine in stotine spiritualnih molilcev so dokaz, da se človek ne počuti dobro ob brezverskem maliku našega stoletja, ob samem tehničnem napredku in mamonizmu sploh. Sredi tega takozvanega modernega napredka, ki naj bi sam zadostoval človeški sreči na zemlji, prazno srce zopet in zopet zahrepeni po Bogu . . .”

Kdor se izogne iskanju Boga po pravi poti, ga — siromak — gre iskat na krive in silno opolzke steze . . .

POVEST O SV. NEŽI

(Nadaljevanje s strani 25.)

rodnico . . . Treba bo paziti, temu človeku ni moči zaupati . . .

Tako je razmišljala Fabiola in zaključila potek misli s sklepom, ki je bil ves drugačen ko sklep njenega očeta.

“Nikoli več ne sme ta tujec srečati Nežice. Naj velja, kar hoče, zabranim mu.”

(Dalje.)

Cenik molitvenikov in sploh devocijonalij:

Slovenski molitveniki:

POT K BOGU	\$1.50
POT K BOGU	\$1.00
POT K BOGU	\$0.75
VEČNA MOLITEV	\$1.50
SLAVA GOSPODU	\$1.50
PRIPRAVA NA SMRT	\$1.50
SVETA URA	\$1.50
SVETA URA	\$1.00
NEBEŠKA TOLAŽBA	\$1.35
NEBEŠKA TOLAŽBA	\$1.00
VEČER ŽIVLJENJA	\$1.25
VEČER ŽIVLJENJA	\$1.00
V SIJAJU VEČNE LUČI	\$1.00
DNEVI V BOGU	\$0.70
DNEVI V BOGU	\$0.35
DRUŽINSKI MOLITVENIK	\$0.40
SKRBI ZA DUŠO	\$1.00 in 1.50
RAJSKI GLASOVI	\$.30 in .75

Ti molitveniki so tiskani vsi z velikimi črkami, kateri so prav priporočljivi za starejše ljudi.

Nadalje imamo še sledeče molitvenike:

SLOVANSKI MOLITVENIK	\$1.00
HOJA ZA KRISTUSOM	\$0.75
LURŠKA MATI BOŽJA	\$0.30
KVIŠKU SRCA	\$1.00
KVIŠKU SRCA	\$0.50

Angleški molitveniki:

THE CATHOLIC GIRL'S GUIDE	od \$1.50 do \$5.00
MY PRAYER BOOK	\$1.50 do \$4.00
THE YOUNG MEN'S GUIDE	\$1.50 do \$3.50
THE NEW MISSAL for Every Day,	\$2.00 do \$6.00
THE POCKET MANUAL	50c do \$1.25
AVE MARIA	75c do \$1.75
KEO OF HEAVEN	75c do \$1.50
KEY OF HEAVEN, veliki tisk,	75c do \$1.50
THE CATHOLIC BIBLE	\$2.00 do \$1.50
THE COMMUNION PRAYER BOOK, 75c	do \$1.50
THE CHILD'S PRAYER BOOK,	15c do 95c

imamo še razne druge molitvenike, kateri se dobijo v naši zalogi.

2. Nadalje dobite iz naše zaloge vsakovrstne kipe v razni velikosti. Kip Srca Jezusovega, Srca Marijinega, sv. Terezike od Deteta Jezusa, Lurška Mati božja, sv. Ane, sv. Antona, sv. Jožefa itd. Ti kipi so po 12 inčev visoki, 18, 21 in 24 inčev.

3. Imamo tudi rožnivnce različne vrste. Cena od 10c nadalje do \$5.00. V zalogi so tudi rožnivenci, sv. Jožfa, sv. Antona, sedem žalosti M. božje.

4. Pri nas dobite tudi pripravo, kadar pride duhovik bolnika preveded. Cena od \$1.50 naprej.

5. Lahko naročite pri nas tudi stenske križe vsake velikosti. Cena po velikosti in kakovosti.

6. Ako potrebujete kropilnike za bla goslovljeno vodo, in razne male stenske podo-be ali svetinjice in podobno se obrnite na nas.

7. Imamo tudi Karmelske škapolirje, tretjeredne škapolirje in pase, kakor tudi Priročnik ali Obrednik Tretjega reda, kateri je ravno pred kratkim izšel.

Ako rabite katero izmed gori navedenih stvari pišite na naslov:

"AVE MARIA" P. O. BOX 608, LEMONT, ILLINOIS.